

เรื่องราวของพระอัลดุลาฮา

รวบรวมโดย

จี เฟรซี่

จัดพิมพ์โดย

สมาคมสภาการกลางศาสนาบาไฮ

1415 ศรีวิราทวนอินทาวน์ ซอย 3/4 ถ.ศรีวิรา

ลาดพร้าว 94 วังทองหลาง กรุงเทพฯ 10310

โทร. (02) 5307417-8

เรื่องราวของพระอับดุลบาฮา

พระอับดุลบาฮาทรงเป็นตัวอย่างที่สมบูรณ์แห่งศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์

ช่วงกลางศตวรรษที่ 19 เวลานั้นผู้คนกำลังคลั่งไคล้ในศาสนาและการแบ่งเชื้อชาติผิวพรรณเป็นอย่างมาก มีขุนนางอิหร่านผู้หนึ่งชื่อ “บาฮาอุลลาห์” ได้ประกาศศาสน์แห่งความรักความสามัคคีของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงอ่อนน้อมให้ชาติต่าง ๆ และศาสนาต่าง ๆ ที่มีอยู่ในโลกจงได้ลืมความแตกต่างเหล่านั้นเสีย ขอให้ยอมรับว่าแต่ละคนนั้นก็เหมือนพี่น้องกัน แล้วทำงานด้วยกันเพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของมนุษย์ทุกเชื้อชาติวรรณะ

พระบาฮาอุลลาห์ทรงเป็นพระศาสดาของศาสนาบาไฮ ชีวิตการแสวงบุญของพระองค์ประกอบด้วยคำสอนอันดีงามก็ได้ดึงดูดใจผู้ที่มีพื้นเพจากที่ต่าง ๆ กัน แต่ก็มีนักบวชชาวอิหร่านผู้มีอิทธิพลได้มาขัดขวางพระองค์ พระองค์จึงถูกจับขังในห้องเหม็นสกปรกที่เรียกว่า “คุกมืด” ต่อมาก็ได้เนรเทศพระองค์ออกจากประเทศบ้านเกิดเมืองนอน มีศาสนิกชนจำนวนหลายพันคนที่เรารู้จักกันในชื่อว่า “บาไฮศาสนิกชน” ถูกฆ่าตาย แต่ด้วยความพยายามของทุกคนทำให้ธรรมะของพระองค์แผ่กระจายไปทั่ว ศาสนาบาไฮได้เจริญก้าวหน้าแม้ว่าจะถูกขัดขวาง ปัจจุบันก็เป็นเวลากว่าศตวรรษแล้ว มีคนจากเกือบจะทุกเชื้อชาติ ทุกประเทศ และเกือบจะทุกศาสนาของโลก ที่ถือว่าตนเองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วยศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ และได้มีการจัดสร้างศูนย์กลางศาสนามากกว่า 96,000 แห่งในทั่วโลก

พระบาฮาอุลลาห์เสด็จสวรรคตในปี 1892 นอกเมืองคุกของเมืองอัคคา ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระองค์ไปอยู่เป็นแหล่งสุดท้าย ก่อนที่พระองค์จะเสด็จจากโลกนี้ไป พระบาฮาอุลลาห์ได้ทรงปกป้องศาสนาของพระองค์จากการแตกแยกออกเป็นนิกายต่าง ๆ โดยการแต่งตั้งให้บุตรชายของพระองค์ “พระอับดุลบาฮา” ซึ่งเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่ศาสนิกชนทุกคนของพระองค์ควรที่จะไปขอคำแนะนำ

และเรื่องราวสั้น ๆ ต่อไปนี้เกี่ยวกับชีวประวัติของพระอับดุลบาฮาซึ่งได้นำมาจากหนังสือชื่อว่า “ศาสนาบาไฮ” โดยขอกล่าวบทนำดังนี้

พระอับดุลบาฮาหมายถึง ผู้รับใช้พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเรื่องนี้ได้รวบรวมชีวิตตัวอย่างของศาสนาบาไฮ ตั้งแต่สมัยเริ่มแรกที่พระองค์ยังทรงพระเยาว์ พระองค์ถูกนำตัวให้ไปพบพระบาฮาอุลลาห์ในคุกที่กรุงเตหะราน จนกระทั่งพระองค์ได้หลบหนีร่ายอยู่ที่เชิงเขาคาร์เมล หลังจากที่พระองค์ทรงได้ใช้ชีวิตอย่างทุกข์

ทรมานจนได้รับชัยชนะ แต่พระองค์ทรงมีความปรารถนาอย่างหนึ่งคือ ขอรับใช้พระศาสนาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

พระองค์ทรงมีอายุได้ 8 ชันษา เมื่อตอนที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เสด็จประพาสมาเยี่ยมพระองค์ที่เมืองอัคราห์ พระองค์ทั้งหมดถูกขับไปจนหมดสิ้น แม้แต่พระสหายของทั้งสองพระองค์ก็มักล้าที่จะเข้าไปใกล้ชิดกับพระองค์ ในบ้านที่มีแต่ความว่างเปล่าพระมารดาของพระอับดุลบาฮาก็ได้นำเอาแป้งสาลีใส่ลงในพระหัตถ์ของพระองค์ซึ่งเป็นเพียงอาหารที่พระมารดาจะหาได้ เมื่อพระองค์เสด็จออกไปที่ถนนพระองค์ก็ถูกขว้างปาด้วยหินในฐานะที่เป็นเด็กนอกศาสนา ต่อมาพระองค์ได้ติดตามพระบิดาของพระองค์ในการถูกเนรเทศ และพระองค์เต็มพระทัยที่จะร่วมทุกข์ร่วมยากในทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วพระองค์ก็ถูกเนรเทศให้ออกจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง จนในที่สุดก็ไปถึงคุกที่เมืองอัคราห์

ในช่วงที่พระองค์เจริญพระชันษาเป็นหนุ่ม พระอับดุลบาฮาได้รับพิจารณาให้เป็นผู้รวบรวมคุณธรรมทั้งหมดที่บาไฮศาสนิกชนจะต้องทราบไว้ พระองค์ทรงเป็นบุคคลสุภาพ อ่อนโยน พระองค์ทรงกล้าหาญ และมีความเมตตากรุณา พระองค์ทรงได้รวบรวมความรู้ความฉลาดด้วยการออกไปสัมผัสกับความต่ำต้อย พระองค์ทรงรักในองค์พระผู้เป็นเจ้า และเพื่อนมนุษย์ของพระองค์ก็ได้มีการจำกัด พระองค์ทรงใช้ชีวิตประจำวันของพระองค์ในการรับใช้ผู้อื่น และพระองค์ทรงนำความสุขมาสู่ชีวิตของผู้ที่อยู่รอบๆ พระองค์ แม้คนยากจน คนป่วยก็ยังได้รับการดูแลเป็นพิเศษจากพระองค์ด้วย หรือแม้แต่พวกเด็กกำพร้าก็ได้ให้การยกย่องพระองค์ว่าเป็นเสมือนบิดาของพวกเขา พระสหายทุกคนล้วนแต่รักใคร่พระองค์จนถึงขั้นเป็นบุคคลที่เขารักเคารพบูชา และแม้แต่เหล่าศัตรูของพระองค์ก็มีอาหารรอยมลทินได้ในนิสัยอันดีงามของพระองค์ สภาวะของพระองค์ก็มีโชอยู่ในฐานะศาสนทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นแต่เพียงว่าชีวิตของพระองค์นั้นถือได้ว่าเป็นแบบอย่างของมนุษย์ผู้สมบูรณ์แบบ

ขณะที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวยังทรงพระชนม์ชีพอยู่นั้น พระอับดุลบาฮาทรงเป็นผู้ที่ใกล้ชิดที่สุดของพระองค์ พระองค์จะไม่เก็บความทุกข์ไว้ในตัวพระองค์เอง เพื่อที่จะนำเอาความสุขสบายมาสู่ชีวิตของพระบิดา พระองค์ทรงปฏิบัติภารกิจประจำวันเสียเองเพื่อที่ว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะได้ใช้เวลาของพระองค์ในการเสาะแสวงหาเรื่องที่สำคัญกว่า มีคนจำนวนมากมาห้อมล้อมบ้านของพระองค์ในกรุงแบกแดด คนเหล่านั้นรู้สึกดีใจเป็นอย่างมากที่ได้พบกับพระอับดุลบาฮา แล้วได้ถามคำถามพระองค์หลายข้อด้วยกัน แม้ว่าพระองค์ยังทรงพระเยาว์อยู่ก็ตาม เวลาผ่านไป พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงบอกให้ศาสนิกชนของพระองค์ให้นำคำถามหรือปัญหาต่างๆ ไปถามพระอับดุลบาฮา ผู้ซึ่งพระองค์ได้ขนานนามให้ว่า “พระอาจารย์”

หลังจากที่พระบาฮาอุลลาห์ได้สิ้นพระชนม์แล้ว บาไฮศาสนิกชนก็ได้ยึดเอาพระอับดุลบาฮาเป็นผู้นำทางด้วยความเสียสละไม่เห็นแก่ตัวที่พระองค์ให้แก่ศาสนาของพระองค์ผู้เป็นเจ้านายได้เป็นที่เกิดทุนนับถือแก่คนเหล่านั้นทุกคน คำแนะนำของพระองค์ก็ได้ช่วยให้คนเหล่านั้นได้รับสาส์นของพระองค์ผู้เป็นเจ้าใหม่ ๆ กันทั่วไปทุกภาคของโลก

ตัวพระอับดุลบาฮาเองยังคงเป็นนักโทษในเมืองอัคคา เมื่อพระบาฮาอุลลาห์เสด็จสวรรคต ทำให้ศัตรูของศาสนาเกิดความบ้าดลั้งแล้วเริ่มโจมตีพระอับดุลบาฮา ซึ่งครั้งหนึ่งเคยถูกกักตัวให้อยู่ในบริเวณกำแพงเมือง อย่างไรก็ตามด้วยการที่พระองค์ทรงได้ตอบจดหมายอย่างมากมาย ทำให้พระองค์ได้ติดต่อกับบาไฮศาสนิกชนทุกหนแห่งอย่างสม่ำเสมอ ทรงตอบข้อซักถามของพวกเขา ทรงแนะนำกิจกรรมแก่พวกเขา ทรงให้กำลังใจพวกเขาในการทำงาน และทรงยกระดับจิตวิญญาณของพวกเขาในขณะที่ศัตรูกำลังกลั่นแกล้งศาสนาของพวกเขา

การรบกวนกลั่นแกล้งในรูปแบบต่างๆ ทำให้พระอับดุลบาฮาได้รับความทุกข์ทรมานเป็นเวลานานหลายปี แต่พระองค์ก็ยังทรงสงบและมีความสุข ชีวิตที่มีความสุขของพระองค์และพระอารมณ์อันดีของพระองค์มิได้คลายหายไปจากพระองค์เลย พระองค์มักจะตรัสว่า “บ้านของเราก็คือบ้านที่มีแต่รอยยิ้มและสนุกสนาน” คนอื่นจึงแปลกใจว่าอะไรที่ทำให้พระองค์มีความสุขสบายใจได้ แม้ว่าจะอยู่ในสภาวะที่แสนจะเหน็ดเหนื่อยก็ตาม พระองค์ทรงตรัสว่าในโลกนี้ไม่มีคุกตารางใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากคุกที่ขังตนเอง

ในที่สุด การปฏิบัติของพวกยังเดือร์ก็ยังมีผลให้มีการปลดปล่อยนักโทษที่เมืองอัคคาให้เป็นอิสระ และการกักขังพระอับดุลบาฮา ก็ได้สิ้นสุดลง การถูกกักขังของพระองค์ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์เป็นเวลานาน 40 ปี พระองค์ถูกจำคุกตั้งแต่เป็นหนุ่ม และได้ออกมาจากคุกเมื่ออายุมากแล้ว แม้ว่าพระองค์จะทรงมีสุขภาพที่ไม่แข็งแรง แต่จิตวิญญาณของพระองค์ก็มิได้รับการกระทบกระเทือนไปด้วย และทันทีที่พระองค์ได้รับอิสรภาพให้ไปไหนมาไหนได้ พระองค์ทรงตัดสินใจส่งสาส์นของพระบาฮาอุลลาห์ไปยังประเทศตะวันตก

เป็นครั้งแรกที่ศาสนาบาไฮได้แพร่ไปตะวันออกกลาง ตะวันออกไกล และประเทศอัฟริกาเหนือ ซึ่งตอนนี้ก็ได้แพร่เข้าไปประเทศยุโรปและอเมริกา บาไฮศาสนิกชนชาวตะวันตกจำนวนหนึ่งได้ ไปหาพระอับดุลบาฮาที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และเมื่อเขาเหล่านั้นได้เดินทางกลับไปพร้อมด้วยเพลิงแห่งศรัทธาอย่างแรงกล้า เกิดความตั้งใจที่จะแพร่ข่าวสาส์นของพระองค์ผู้เป็นเจ้าไปทั่วทุกภาคของประเทศตะวันตก

การเดินทางทั่วยุโรปและอเมริกาอันยาวนานของพระอับดุลบาฮา พระองค์ได้นำเอาศาสนาไปสู่ความสนใจของประชาชนเป็นจำนวนล้านๆ คน จนพระองค์มีชันษา 70 ปี พระองค์ถูกเชิญไปกล่าวคำปราศรัยที่โบสถ์คริสต์ โบสถ์ยิว วัดและมัสยิด มหาวิทยาลัย และสถาบันอื่นๆ หลายแห่ง มีคนหลายพันคนมาฟัง อย่างเช่น จากหน่วยงานราชการชั้นสูง นักวิทยาศาสตร์ นักปรัชญา ตลอดจนผู้ใช้แรงงานต่ำต้อยหรือคนพเนจรจนๆ คนเหล่านี้ได้มาหาพระองค์ตั้งแต่เช้าจนถึงกลางคืน พระอับดุลบาฮาทรงประทานความรัก ความรู้ของพระองค์แก่พวกเขาอย่างมิได้จำกัด ทำให้คนเหล่านั้นเกิดความเบิกบานใจ เกิดความคิดและความหวังใหม่ คนเหล่านั้นรู้สึกแปลกใจเป็นอันมากในคนคนหนึ่งผู้ซึ่งได้ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ของพระองค์ในห้องขัง แต่ทรงมีความเข้าใจในปัญหาต่างๆ ของประชาชนและยังทรงรอบรู้กิจการของโลกเป็นอย่างดี มีคนอื่นๆ อีกหลายล้านคนที่ไม่มีโอกาสได้พบกับพระอับดุลบาฮาแต่ก็ได้ทราบเกี่ยวกับพระองค์พร้อมกับศาสน์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่พระองค์ทรงนำไปพิมพ์เผยแพร่เป็นบทความจำนวนมากในหนังสือพิมพ์ไปยังประเทศของพวกเขา

จากตัวอย่างชีวิตของพระองค์ พระองค์ได้ชี้แนวทางปฏิบัติ จิตวิญญาณให้สูงขึ้นด้วยอุดมคติที่ดีเลิศในสิ่งที่เป็นไปได้ภายใต้ทุกสภาวะและในทุกๆ สถานการณ์ที่ต่างๆ กัน ของชีวิตไม่ว่าจะอยู่ในดินแดนนักโทษ หรือตามตัวเมืองที่เจริญทันสมัยที่สุดของโลกก็ตาม

พระอับดุลบาฮาได้สิ้นชีพปี 1921 ที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ พระองค์ทรงรับใช้พระศาสนาที่พระองค์ทรงรักจนกระทั่งในวันสุดท้ายของชีวิตพระองค์ ครั้งหนึ่งพระองค์เคยตรัสไว้ว่า “จงเพ่งพิศดูดวงเทียนว่ามันให้แสงของมันได้อย่างไร มันจะถูกบั่นทอนชีวิตของมันด้วยการหยดไหลไปที่ละหยดเพื่อที่จะให้แสงโชติช่วงของดวงเทียน” ซึ่งข้อความนี้จะเปรียบให้เห็นถึงชีวิตของพระอับดุลบาฮาเป็นอย่างดี ผู้ซึ่งได้อุทิศตนเองทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อที่จะเป็นประทีปนำทางให้แก่ผู้อื่น

เรื่องราวของพระอับดุลบาฮา

บ่อยครั้งที่พระอับดุลบาฮาได้ทรงย้ำถึงความสำคัญของการกระทำ ไม่ใช่แต่เพียงคำพูด พระองค์ทรงเป็นตัวอย่าง ดังเช่นในลักษณะการเป็นผู้นำที่แท้จริง พระองค์มิเคยขอร้องให้ศาสนิกชนของพระองค์กระทำในสิ่งซึ่งพระองค์ไม่เคยทรงปฏิบัติมาก่อน

ชีวิตของพระอับดุลบาฮาในขณะที่ประทับอยู่ในเมืองอัคคาเต็มไปด้วยภารกิจบำเพ็ญประโยชน์เพื่อผู้อื่น พระองค์ทรงตื่นนอนแต่เช้ามีด ทรงดื่มชาแล้วทรงเริ่มปฏิบัติงานที่พระองค์ชอบ บ่อยครั้งที่พระองค์จะไม่เสด็จกลับบ้านพักของพระองค์จนกว่าจะค่ำ พระองค์ไม่ได้รับประทานอาหารและไม่ได้รับการพักผ่อนตลอดทั้งวัน

พระองค์จะทรงเสด็จไปยังห้องที่พระองค์ได้ทรงเช่าไว้ก่อนซึ่งอยู่ถนนตรงกันข้ามกับบ้านพักของพระองค์เอง ณ ห้องนี้พระองค์มีไว้เพื่อรับแขกและทุกๆ วันก็จะมีคนมาขอความช่วยเหลือจากพระองค์มากมาย

ยกตัวอย่างเช่น มีชายคนหนึ่งต้องการจะเปิดร้านขายของก็จะมาหาพระองค์เพื่อขอคำแนะนำจากพระองค์ คนอื่นๆ ก็เช่นเดียวกันจะมาขอจดหมายแนะนำตัวเพื่อเข้าทำงานของรัฐบาล บางครั้งก็มีหญิงผู้นำสงสารซึ่งสามีของเขาต้องถูกเกณฑ์เป็นทหาร ดังนั้นจึงทิ้งให้หญิงและลูกต้องทนทุกข์ลำบากและก็จะมีคนมาบอกให้พระองค์ทราบถึงเด็กบางคนได้รับการเลี้ยงดูในทางไม่ดี หรือมาเล่าเกี่ยวกับสามีตบตีภรรยาของตน หรือพี่ชายตบตีน้องสาว

พระอับดุลบาฮาจะส่งบุคคลผู้ทรงคุณวุฒิไปไกลเกลี่ยเรื่องราวของคนผู้นำสงสารเหล่านั้นก่อนที่กรณีของคนเหล่านี้ถูกนำขึ้นศาล ด้วยวิธีการนี้พระองค์เชื่อแน่ว่าคนเหล่านี้จะได้รับความยุติธรรม

นอกจากนี้ก็ยังมีแขกอื่นๆ อีกหลายคน ซึ่งเป็นแขกสำคัญยิ่งอย่างเช่น ผู้ว่าราชการจังหวัดบาทหลวง และคณะลูกขุนต่างๆ ได้มาเยี่ยมพระอับดุลบาฮาบ่อยๆ บ้างก็มาคนเดียว บ้างก็มากันเป็นกลุ่ม พระองค์ได้ต้อนรับคนเหล่านั้นด้วยกาแฟที่มีรสชาติอร่อย แล้วคนเหล่านั้นก็จะสนทนาปรึกษาถึงข่าวคราวใหม่ๆ คนเหล่านั้นจะขอให้พระอับดุลบาฮาอธิบายให้คำแนะนำ หรือชี้แจงอยู่เสมอ เพราะเหตุว่าคนเหล่านั้นทราบดีว่าพระอับดุลบาฮาเป็นผู้ที่มีความรัก เกลี้ยวงสาเป็นคนที่มีความเข้าใจ และให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี เมื่อไรก็ตามที่การพิพากษาคดีสิ้นสุดลง ผู้พิพากษาก็จะมาเยี่ยมพระอับดุลบาฮาเขาจะอธิบายถึงคดี

ต่าง ๆ ที่มีความยุ่งยากให้พระอับดุลบาฮาทราบเนื่องจากเขาทราบดีว่าพระอับดุลบาฮาจะช่วยแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างยุติธรรม

บางวันพระอับดุลบาฮาไม่ค่อยได้พบกับคนในครอบครัวของพระองค์เองเนื่องจากมีคนมาขอความช่วยเหลือในรูปแบบต่าง ๆ มากมาย ผู้ที่เจ็บป่วยก็อยู่ในความดูแลของพระองค์เช่นกัน เมื่อไรก็ตามที่คนป่วยเหล่านั้นต้องการจะพบพระองค์ พระองค์ก็จะทรงไปให้คนเหล่านั้นพบเป็นประจำทุกวันพระองค์จะส่งคนไปถามคนเจ็บป่วยทุกคนว่า “คุณนอนหลับไหม?” “สบายดีไหม?” “คุณต้องการอะไรอีกหรือไม่?” ถ้าหากว่าคนเหล่านั้นต้องการยาหรือสิ่งของอื่น ๆ พระองค์ก็มีความมั่นใจว่าคนเหล่านั้นจะได้รับสิ่งต่าง ๆ ที่เขาต้องการ พระองค์ไม่เคยทรงละเลยบุคคลหนึ่งบุคคลใดหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดเว้นเสียแต่การพักผ่อนและการรับประทานอาหารของพระองค์เอง

บางครั้งมีคนส่งขนมให้พระอับดุลบาฮาเพื่อขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือของพระองค์ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นขนม ผลไม้ หรือขนมเค้กที่พระองค์ได้รับไว้ก็จะถูกนำไปไว้ที่ห้องเช่าที่อยู่ถนนตรงกันข้ามเพื่อนำไปแจกจ่ายแก่ผู้ที่ย่ำแย่มาเยี่ยมเยียน ดังนั้นชาวอาหรับจึงได้ขนานนามให้พระองค์ว่า “เทพแห่งความกรุณา”

พระอับดุลบาฮาเชื่อเกี่ยวกับการใช้จ่ายและการรักษาพยาบาลทางจิตวิญญาณ สมัยที่ในเมืองอัคคายังไม่มีโรงพยาบาล พระองค์ได้จ้างนายแพทย์ผู้หนึ่งชื่อ นิโกลา กิ เบย์ พระองค์ทรงจ่ายเงินเดือนประจำให้แก่ นายแพทย์ผู้นี้ เพื่อมาดูแลคนยากจนทุกคน และพระองค์ก็ได้ทรงขอร้องนายแพทย์ผู้นี้ว่าอย่าได้บอกว่าใครเป็นผู้จ่ายเงินสำหรับการรักษาพยาบาลให้แก่พวกเขา แต่ก็มียุ่เสมอที่ว่าคุณยากจนเหล่านี้ได้บากหน้าไปขอความช่วยเหลือจากพระอับดุลบาฮา

ยกตัวอย่างเช่น มีหญิงพิการผู้นำสงสารผู้หนึ่งชื่อ นาอุม ซึ่งเคยมาขอเงินจากพระอับดุลบาฮาทุกสัปดาห์ อยู่มาวันหนึ่งมีชายคนหนึ่งวิ่งมาบอกว่า “โอ นายท่าน นาอุมผู้นำสงสารเป็นโรคหัด ทุกคนไม่กล้าเข้าใกล้นาง จะทำอย่างไรดี” พระอับดุลบาฮาก็รีบส่งหญิงคนหนึ่งไปดูแลนาง พระองค์ได้ทรงเช่าห้องไว้ห้องหนึ่ง พระองค์ได้เอาที่นอนของพระองค์ไว้ในห้องนั้น ตามแพทย์มารักษา จัดส่งอาหารหรือสิ่งของที่นางต้องการ พระองค์ทรงไปเยี่ยมและพบว่านางได้รับการเอาใจใส่ทุกอย่าง และนางได้เสียชีวิตอย่างสงบ พระองค์ได้ทรงจัดพิธีฝังศพอย่างง่าย ๆ และพระองค์ก็ได้เสียค่าใช้จ่ายทุกสิ่งทุกอย่างเอง

คุณลัว เกสซิงเจอร์ เป็นคนหนึ่งในจำนวนนาไฮศาสนิกชนเก่าแก่ของประเทศอเมริกา ก็ได้เล่าถึงประสบการณ์ที่เธอได้พบกับพระอับดุลบาฮาในเมืองอัคคา เธอได้เดินทางไปนมัสการพระอับดุลบาฮาที่คุก เธอได้อยู่พบพระองค์เป็นเวลาหนึ่งวัน และพระองค์ทรงตรัสกับเธอว่าพระองค์ไม่ว่างในวันนั้นเพราะพระองค์ต้องไปเยี่ยมพระสหายของพระองค์ที่กำลังป่วยหนัก พระองค์ปรารถนาที่จะให้คุณลัว ไปที่นั่นแทนพระองค์

พระองค์ทรงตรัสว่า “ให้นำอาหารไปให้เขาและเอาใจใส่ดูแลเขาอย่างที่พระองค์กระทำ” พระองค์ได้ทรงบอกสถานที่ที่เธอจะไปพบกับชายคนนี้ได้ แล้วคุณลัวก็ไปที่นั่นด้วยความยินดี เธอภูมิใจที่ว่าพระอับดุลบาฮามีความไว้วางใจที่จะให้เธอช่วยแบ่งเบาภาระของพระองค์บ้าง

คุณลัวได้ไปที่นั่น แล้วก็กลับมาอย่างรวดเร็ว เธอได้อุทานขึ้นว่า “นายท่าน นายท่านคงนึกไม่ถึงที่ได้ส่งดิฉันไปยังที่ที่นากลัวเช่นนั้น ดิฉันแทบจะเป็นลมเนื่องจากกลิ่นเหม็นเหลือเกิน ห้องก็สกปรก สภาพบ้านและฐานะของชายคนนั้นต่ำต้อย ดิฉันได้วิ่งหนีก่อนที่จะได้สัมผัสกับเชื้อโรคอันน่ากลัวเช่นนั้น”

พระอับดุลบาฮาทรงมองดูเธออย่างสลดใจอย่างพอมองลูก แล้วพระองค์ทรงตรัสว่า “ถ้าหากตัวเจ้าต้องการที่จะรับใช้พระเจ้า เจ้าก็ต้องรับใช้เพื่อนมนุษย์ของเจ้า อย่างชายคนที่เจ้าได้ไปเห็นมานั้น ก็เหมือนกับเห็นพระเจ้าเป็นเจ้านั่นเอง” แล้วพระองค์ก็ทรงบอกให้เธอกลับไปยังบ้านของชายคนนั้นอีก พระองค์ตรัสว่า “หากบ้านนั้นสกปรก เจ้าก็ควรทำให้มันสะอาด หากน้องชายคนหนึ่งของเจ้าไม่สะอาด ก็จงอาบน้ำให้เขา หากเขาหิว ก็จงป้อนเขา ไม่ควรกลับมาจนกว่าจะทำการเหล่านี้เสร็จ หลายๆ ครั้งที่พระอับดุลบาฮาได้ทรงปฏิบัติต่อเขา ไม่ใช่ว่าเจ้าจะรับใช้เขาได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น” นี่ก็คือวิธีการที่พระอับดุลบาฮาได้ทรงสอนคุณลัวให้รู้จักรับใช้เพื่อนมนุษย์

ที่เมืองอัคคาเป็นประจำที่ครอบครัวของพระอับดุลบาฮานั่งรับประทานอาหารเย็นในตอนกลางคืน พระองค์ทรงได้รับข่าวว่ามีผู้เคราะห์ร้ายกำลังจะอดตาย ไม่ต้องมีการซักถามใดๆ ทุกคนในครอบครัวของพระองค์จะรีบเอาอาหารของตนเก็บใส่ตะกร้าแล้วจัดส่งไปให้ครอบครัวผู้อดอยาก ในช่วงเวลานั้นพระอับดุลบาฮาทรงยิ้มแล้วตรัสขึ้นว่า “ไม่เป็นไรสำหรับพวกเรา เมื่อคืนนี้เราก็ได้รับประทานอาหารเย็นไปแล้ว และเราก็จะรับประทานกันอีกในวันพรุ่งนี้”

ในช่วงชีวิตที่อยู่ในคุกของพระองค์ที่เมืองอัคคา พระอับดุลบาฮาห์จะให้ที่นอนของพระองค์แก่ผู้ที่ยังไม่มีและพระองค์มักจะปฏิเสธที่จะรับเสื้ออื่นใดนอกจากเสื้อคลุมเพียงตัวเดียว พระองค์ตรัสว่า “แล้วเหตุใดเราจะรับเอาไว้ 2 ตัว ในเมื่ออีกหลายคนยังไม่มีเสื้อแม้แต่ตัวเดียว”

วันหนึ่งพระอับดุลบาฮาห์ได้รับเชิญจากผู้ว่าราชการจังหวัดของเมืองอัคคา ชายาของพระอับดุลบาฮาห์ก็เกรงว่าเสื้อคลุมตัวเก่าของพระอับดุลบาฮาห์จะไม่เหมาะสมที่จะสวมไปงานสำคัญเช่นนี้ พระชายามีความปรารถนาที่จะให้พระอับดุลบาฮาห์มีเสื้อคลุมที่ดีกว่านี้ แต่พระองค์ไม่เคยสนพระทัยในสิ่งที่พระองค์กำลังสวมใส่อยู่ นานๆ ถึงจะซักมันสักครั้ง พระชายาจึงคิดว่าพระนางควรทำอย่างไร

ในที่สุดพระนางก็ตัดสินใจว่าพระนางจะทำเสื้อคลุมตัวใหม่ให้พระองค์และในเช้าวันที่จะไปงานเลี้ยงพระนางก็นำเสื้อคลุมตัวใหม่ไปแทนที่เสื้อคลุมตัวเก่า พระนางรู้สึกว่พระองค์ไม่เคยสังเกตในความแตกต่าง ดังนั้นพระนางจึงสั่งให้ช่างตัดเสื้อตัดเสื้อคลุมสวยด้วยราคาแพง แล้วในวันสำคัญวันนั้นพระนางก็ได้วางเสื้อคลุมตัวใหม่ในที่ที่พระอับดุลบาฮาห์จะพบเห็นได้

แต่เมื่อพระอับดุลบาฮาห์ทรงแต่งกายเรียบร้อยแล้ว พระองค์ก็สังเกตเห็นทันทีว่ามีอะไรบางอย่างแปลกไป ดังนั้นพระองค์ทรงออกหาทั่วบ้าน พระองค์ร้องถามขึ้นว่า “เสื้อคลุมของเราอยู่ไหน เสื้อคลุมของเราอยู่ไหน ใครเอาเสื้อคลุมมาไว้กับเราซึ่งตัวนี้ไม่ใช่ของเรา”

แล้วชายาของพระองค์ก็พยายามอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้น แต่พระอับดุลบาฮาห์เป็นบุคคลที่คิดถึงผู้อื่นก่อนตนเองเสมอ แล้วพระองค์ตรัสขึ้นว่า “คิดดูซิ ราคาเสื้อคลุมตัวนี้เจ้าสามารถซื้อเสื้อได้ 5 ตัว ในแบบที่เราเคยสวมใส่เป็นประจำ แล้วเจ้าคิดหรือเปล่าว่เราต้องใช้จ่ายเงินในการซื้อเสื้อที่เราจะใส่มากเพียงใด ถ้าหากเจ้าคิดว่าเราจำเป็นต้องมีเสื้อตัวใหม่ก็เป็นความคิดที่ดี แต่ขอให้เจ้าคืนเสื้อตัวนี้กลับไปให้ช่างตัดเสื้อตัดเสื้อแบบที่เราใส่อยู่เป็นประจำจำนวน 5 ตัวในราคาคงเดิม แล้วเจ้าก็จะเห็นได้ว่าไม่ใช่เราจะมีเสื้อเพียงตัวเดียวเท่านั้น แต่เราก็จะมีเสื้อเพิ่มขึ้นอีก 4 ตัวที่จะแจกให้ผู้อื่นได้”

มีข้าหลวงหลายคนของเมืองอัคคาที่ภรรยาต่อพระอับดุลบาฮาห์ แต่ก็มีหลายคนที่ยังจากศัตรูของพระองค์มากกว่าที่จะพึ่งจากมิตรของพระองค์ แล้วทำในสิ่งที่โหดร้ายทารุณ ยกตัวอย่างเช่น ศัตรูของพระอับดุลบาฮาห์บางคนให้ข่าวลือว่า พระอับดุลบาฮาห์เสด็จออกจากเมืองอัคคาทรงไปยังกรุงไฮฟา พระองค์กำลัง

สร้างป้อมอยู่บนภูเขาคาร์เมลด้วยความช่วยเหลือร่วมมือจากบรรดามิตรสหายของพระองค์ ในไม่ช้าพระองค์ก็จะครอบครองซีเรีย และปาเลสไตน์ทั้งหมด และรัฐบาลของตุรกีก็จะถูกขับไล่ออกจากดินแดนส่วนนี้ด้วย

ความจริงมีอยู่ว่าพระอับดุลบาฮาได้ย้ายครอบครัวไปรับอากาศบริสุทธิ์ของกรุงเฮฟา และเป็นความจริงที่ว่าพระองค์ทรงมีมิตรสหายทุกเชื้อชาติ แต่ป้อมที่พระองค์กำลังทรงสร้างอยู่นั้นก็คือพระสถูปที่ฝังพระศพของพระบ็อบ แต่อย่างไรก็ตามพวกข้าหลวงก็เชื่อในเรื่องที่เหล่าศัตรูได้เล่าให้ฟัง จึงทำให้ครอบครัวของพระอับดุลบาฮาต้องกลับมาสู่เมืองคูอัคคาอีกครั้งหนึ่ง

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ข้าหลวงผู้ที่มีความเกลียดชังบาไฮศาสนิกชนก็ได้ตัดสินใจเข้ายึดเอาร้านค้าหลายร้านและทำให้บาไฮศาสนิกชนเหล่านั้นไม่สามารถทำมาหากินต่อไปได้อีก ดังนั้นข้าหลวงผู้นั้นก็ได้ออกคำสั่งกับตำรวจว่า “มีร้านค้าอยู่ 15 แห่ง ที่ดำเนินธุรกิจโดยบาไฮศาสนิกชนวันพรุ่งนี้เข้าตรูให้ไปที่นั่น จงปิดร้านค้าเหล่านั้นเสียแล้วให้นำกุญแจมาให้ข้า”

พระอับดุลบาฮาได้ทรงเรียกบาไฮศาสนิกชนมาหาพระองค์ในตอนเย็นวันเดียวกันนั้น และพระองค์ทรงตรัสว่า “ในวันพรุ่งนี้จงอย่าได้เปิดร้านค้าของเจ้า ให้อร และดูว่าพระผู้เป็นเจ้าจะประทานอะไรให้แก่พวกเรา”

เช้าวันรุ่งขึ้น ข้าหลวงก็รอคอยเอากุญแจ ตำรวจก็ได้มาหาข้าหลวงแล้วบอกว่าร้านค้าเหล่านั้นปิด ข้าหลวงก็จัดส่งตำรวจออกไปอีกครั้งหนึ่ง และสั่งว่า “ไปดูซิว่าร้านเหล่านั้นเปิดแล้วหรือยังตอนนี้” พวกตำรวจก็ได้กลับมาและบอกว่าร้านค้ายังคงปิดอยู่ พวกเขาคอยแล้วคอยอีกจนกระทั่ง 10 นาฬิกา ร้านค้าเหล่านั้นก็ยังคงปิดอยู่ ซึ่งตามปกติร้านค้าเหล่านี้จะเปิดขายเป็นเวลา 7 นาฬิกาในตอนเช้า อย่างไรก็ตาม ข้าหลวงผู้นั้นก็ยังคอยต่อไปเพราะเขามีความแน่ใจว่าร้านค้าเหล่านั้นจะต้องเปิดเวลาใดเวลาหนึ่ง

ในระหว่างนั้น มีพระสมณะสูงของเมืองแห่งนั้นมาหาท่านข้าหลวง ข้าหลวงถามว่า “หลวงพ่อบายดีไหม?” คณะสงฆ์สมณะศักดิ์ตอบว่า “สบายดีแต่หลวงพ่อรู้สึกเสียใจ หลวงพ่อได้รับโทรเลขจากกรุงดามัสกัสซึ่งทำให้หลวงพ่อรู้สึกไม่สบายใจ”

ข้าหลวงผู้นั้นก็หยิบเอาโทรเลขมาดูและรู้สึกตกใจที่เห็นข้อความซึ่งส่งมาจากรัฐบาลกลาง ข้อความในนั้นบอกว่าข้าหลวงผู้นี้ถูกปลดออกจากตำแหน่งราชการแล้ว และให้ตำรวจนำข้าหลวงผู้นี้ไปกรุงดามัสกัสโดยด่วน

เมื่อพระอับดุลบาฮาได้ทรงทราบข่าวร้ายของข้าหลวงผู้นี้แล้วพระองค์ก็เสด็จไปเยี่ยมเขา พระองค์ทรงตรัสว่า “เจ้าอย่าได้เสียใจเพราะเรื่องนี้เลย ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ไม่มีความแน่นอน เจ้าจะให้เราช่วยอะไรได้บ้าง?”

ข้าหลวงผู้รู้สึกแปลกใจต่อข้อเสนอของพระองค์ แต่ก็เต็มไปด้วยความปลื้มใจมาก เขาพูดขึ้นว่า “นับจากนี้ไปข้าพเจ้าจะถูกตัดจากคนที่ข้าพเจ้ารัก ไม่มีใครคอยดูแลพวกเขา คนในครอบครัวของข้าพเจ้าคงเศร้าเสียใจ โดดเดี่ยว ไม่มีใครคอยช่วยเหลือ ไม่มีใครคอยแนะนำและช่วยเหลือหาสิ่งที่พวกเขาต้องการ”

พระอับดุลบาฮาตรัสว่า “จงทำให้สบายใจให้สบาย ให้บอกเราว่าเจ้าต้องการให้ครอบครัวของเจ้าไปไหน”

เขาตอบว่า “ก็มีทางเดียวคือพวกเขาจะต้องตามมาอยู่กับข้าพเจ้าที่ดามัสกัส”

พระอับดุลบาฮาตรัสว่า “ขอให้เจ้าวางใจในตัวเรา จงทำให้สบายใจ เรายินดีจัดส่งภรรยาและลูก ๆ ของเจ้าไปยังเมืองดามัสกัสด้วยความดูแลเป็นอย่างดี ในไม่ช้าเจ้าก็จะพบว่าครอบครัวของเจ้าจะติดตามเจ้าไปอยู่ที่นั่นทันทีที่เจ้าไปถึง”

แล้วพระองค์ก็ได้ทรงปฏิบัติตามนั้น เมื่อครอบครัวของข้าหลวงผู้นี้ได้มาถึงเมืองดามัสกัสทำให้ข้าหลวงผู้ดีใจเป็นอันมาก เขาได้ถามทหารรักษาการณ์ผู้นำครอบครัวของเขามานี้ถึงค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ทหารผู้หนึ่งตอบว่า “ไม่ต้องจ่ายอะไร ข้าพเจ้าปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้านาย “พระอับดุลบาฮา”

เมื่อเป็นเช่นนั้นข้าหลวงก็ปรารถนาที่จะให้รางวัลแก่ทหารผู้หนึ่ง แต่ทหารผู้หนึ่งตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ปรารถนารางวัลใดๆ ข้าพเจ้าขอเพียงปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้านาย ข้าพเจ้ามีอาชีพรับสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น”

ข้าหลวงก็ได้เชื้อเชิญทหารผู้หนึ่งพักค้างคืนที่นั่น เพื่อเขาจะได้พักผ่อนและรับประทานอาหาร แต่ทหารผู้หนึ่งตอบว่า “ข้าพเจ้าต้องเดินทางกลับไปทันทีตามคำสั่งของเจ้านาย”

ข้าหลวงก็ได้ขอร้อง “กรุณานำจดหมายให้พระอับดุลบาฮา” แล้วก็เขียนจดหมายดั่งมีข้อความดังนี้

ข้าแต่พระอับดุลบาฮา ข้าพเจ้าขอสวดวิงวอนให้พระองค์ประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจและไม่รู้จักพระองค์ ข้าพเจ้าได้กระทำชั่วต่อพระองค์ไว้มากแต่พระองค์กลับประทานความดีงามให้แก่ข้าพเจ้า”

ก่อนที่จะเกิดสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง พระอับดุลบาฮาได้ตรัสแก่บาไฮศาสนิกชนไว้ว่า บาไฮศาสนิกชนจะต้องเตรียมให้พร้อมที่จะรับเหตุการณ์อันวุ่นวาย พระองค์ได้สอนให้บาไฮศาสนิกชนทราบถึงวิธีการปลูกข้าวโพดเพื่อที่ว่าจะได้รับผลผลิตที่มากกว่า แล้วพระองค์ก็แสดงวิธีการเก็บถนอมข้าวโพดไว้ใต้ดินเพื่อข้าวโพดจะได้ไม่เสีย

ช่วงที่เกิดสงครามนั้น ดินแดนปาเลสไตน์ถูกตัดขาดจากการติดต่อกับประเทศอื่นๆ ประชาชนขาดอาหาร คนยากจนส่วนใหญ่ของปาเลสไตน์ก็เริ่มอดอยากประชาชนมากมายได้ล้มตาย แต่ประชาชนผู้ที่อาศัยอยู่บริเวณกรุงไฮฟาและเมืองอัครคาพระอับดุลบาฮาก็ได้ช่วยเหลือเอาไว้ เนื่องจากว่าพระอับดุลบาฮาและบาไฮศาสนิกชนที่นั่นมีข้าวโพดเพียงพอที่ช่วยบุคคลผู้ขาดแคลน

พลเมืองของประเทศต่างๆ ที่อยู่ข้างเคียงก็ได้เดินทางมาขอแบ่งปันข้าวโพดจากพระอับดุลบาฮา พระองค์ทรงแจกจ่ายข้าวโพดไป เปรียบเสมือนกองทัพได้ส่งกำลังทหารไปช่วยเหลือ ด้วยวิธีการนี้ทำให้พลเมืองจำนวนนับพันๆ คนรอดชีวิตในช่วงระหว่างปี 1914-1918

ราชอาณาจักรอังกฤษก็ได้ละเลยในความเสียหายของพระอับดุลบาฮาที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ ต่อมาในวันที่ 27 เมษายน 1920 ทางรัฐบาลอังกฤษก็ได้บ้ำาเหินใจให้พระอับดุลบาฮาเป็นขุนนางของกรุงไฮฟา ถึงแม้กระนั้นพระอับดุลบาฮา ก็ได้ทรงสนพระทัยในยศศักดิ์ตำแหน่งนี้ พระองค์ทรงตัดสินพระทัยยอมรับเกียรติอันนี้เพื่อรักษาหน้าใจของรัฐบาลจนกระทั่งวันสำคัญก็ได้มาถึง พระองค์ทรงสนพระทัยคนของพระองค์มากกว่ายศศักดิ์ที่พระองค์ได้รับ ดังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดังนี้

ทางเจ้าหน้าที่รัฐบาลได้ส่งตัวแทนข้าราชการอังกฤษไปชุมนุมกันที่กรุงไฮฟา เพื่อเป็นเกียรติแก่พระอับดุลบาฮาผู้ที่ประชาชนให้ความเคารพรั้งอันเนื่องจากการช่วยเหลือการเสียหายของพระองค์ เจ้าหน้าที่ได้ส่งรถยนต์คันใหญ่ไปรับพระอับดุลบาฮาที่บ้านพักเพื่อนำพระองค์มายังพิธี แต่เมื่อรถมาถึงก็ไม่พบพระอับดุลบาฮา จึงจัดคนออกหาพระองค์ ทันใดนั้นพระองค์ก็ได้ทรงปรากฏกายขึ้นโดยที่ไม่มีใครคาดคิด พระองค์ทรงพระราชดำเนินมาโดยลำพัง อย่างไม่มีพิธีรีตองแต่มาอย่างเยี่ยงกษัตริย์

มีผู้รับใช้ซึ่งเป็นคนขับรถมายืนอยู่ใกล้ๆ กับพระอับดุลบาฮาชื่ออิสเฟนดिया ซึ่งได้ทำหน้าที่ขับรถม้าให้กับพระอับดุลบาฮามาเป็นเวลานานหลายปี เขาจะนำพระองค์ไปยังที่ต่างๆ ที่พระองค์ต้องการไป แต่เมื่อ

อิสเฟนดิดยาได้เห็นรถยนต์คันสวยงามมารับพระอับดุลบาฮา เขาก็เกิดความรู้สึกไม่สบายใจและคิดในใจว่า “ตั้งแต่นี้ต่อไป พระองค์คงไม่ต้องการฉันอีกแล้ว”

ไม่มีอะไรที่จะผ่านพ้นสายพระเนตรของพระอับดุลบาฮาไปได้ เมื่อพระองค์ทรงเห็นใบหน้าอันเศร้าหมองของผู้รับใช้ที่พระองค์ทรงรัก พระองค์ทรงให้สัญญาณกับอิสเฟนดิดยาให้เทียบรถม้าอย่างเช่นที่พระองค์ทรงปฏิบัติเสมอ ทันใดนั้นเองอิสเฟนดิดยาก็รีบทำตามคำสั่งทันที แล้วอิสเฟนดิดยาได้ขึ้นไปนั่งอยู่บนที่นั่งประจำของคนขับรถม้าด้วยความปิติ เขารู้สึกดีใจที่เขาทราบว่าเขายังเป็นที่ต้องการของพระองค์อยู่

เมื่อพระองค์มาถึงยังจวนของข้าหลวงที่ซึ่งเหล่าข้าราชการทั้งหมดกำลังรอคอยพระองค์อยู่ พระอับดุลบาฮาได้ขอให้อิสเฟนดิดยานำพระองค์เลียบเข้าด้านข้างของทางเข้าเพราะพระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้เป็นจุดเด่นในพิธีมากนัก และพระองค์ไม่เคยที่จะใช้ยศศักดิ์ “เซอร์ อับบาส เอฟเฟนดิ” เลยตั้งแต่วันนั้น พระองค์มักจะเป็นที่รู้จักของคนทั่วไปว่า “นายท่านหรือ อับดุลบาฮา” เท่านั้น

การที่ได้คลุกคลีกับพระอับดุลบาฮานั้นจะทำให้บุคคลผู้นั้นมีความสุขมากทีเดียว และจะทำให้บุคคลคนนั้นเป็นคนดีขึ้น หนึ่งในจำนวนผู้ที่เดินทางมานมัสการที่เมืองอัคคา จะเกิดความรู้สึกว่าเธอนั้นรู้สึกแบบที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนรู้แต่เพียงว่าเกิดความรักต่อเพื่อนมนุษย์ และในบ่ายของวันหนึ่งขณะที่เธอกำลังอยู่ในห้องกับเพื่อนสองคนของเธอที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์เธอได้พุดถึงเพื่อนของเธอในทางที่ไม่ดี ขณะที่เขากำลังอยู่ด้วยกันนั้น พระอับดุลบาฮาก็ได้กลับจากเยี่ยมเยียนคนยากจน คนป่วย ทันใดนั้นพระองค์ก็ทรงเรียกหาบุคคลผู้ที่ได้ยินการพุดให้ร้าย พระองค์ตรัสกับเธอว่าในช่วงที่พระองค์ออกไปข้างนอกนั้นก็มีใครคนหนึ่งพุดเกี่ยวกับผู้อื่นในทางที่ไม่ดี พระองค์ตรัสว่าการทำเช่นนั้นทำให้พระองค์รู้สึกเสียพระทัยที่บาไฮศาสนิกชนไม่รักบาไฮด้วยกัน แต่กลับไปพุดให้ร้ายซึ่งกันและกัน แล้วพระองค์ตรัสแก่เธออีกว่าไม่ควรที่จะพุดถึงมันแต่เราควรสวดมนต์ให้กัน

หลังจากนั้นทุกคนได้รับประทานอาหารเย็นแล้ว เพื่อนคนที่ไม่ดีก็ไม่ได้พุดถึงความผิดที่เธอได้พุดไป แล้วจวนกระทั่งสายตาของเธอได้สบพระเนตรของพระอับดุลบาฮา ซึ่งเปี่ยมไปด้วยความกรุณาและอ่อนโยน ดวงเนตรของพระองค์ได้บอกเตือนเธอ ทันทีทันใดนั้นเธอก็ทราบว่าเธอได้กระทำผิดแล้วเธอก็หันหน้าไปหลพราก แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทรงสังเกตเธอในขณะนั้น อาหารเย็นก็คงดำเนินต่อไปในขณะที่เธอได้รำไห่ในสิ่งที่เธอกระทำไป หลังจากนั้นชั่วครู่ พระอับดุลบาฮาก็ได้ทรงหันไปยิ้มกับเธอ และเรียกชื่อของเธอหลายครั้ง ประหนึ่งว่าพระองค์กำลังเรียกเธอกลับมาสู่พระองค์อีก ทันใดนั้นเธอก็เกิดความรู้สึกมีความสบายใจเหลือล้น ในใจนั้นเธอเกิดความรู้สึกที่ว่า พระองค์ได้ทรงประทานอภัยให้แก่เธอ และช่วยให้เธอเกิดความรักในผู้อื่น

มากขึ้นอีกด้วย ดูเหมือนว่าพระอับดุลบาฮาจะทรงทราบความต้องการของแต่ละคนโดยที่พระองค์มิได้ทรงถามมาก่อน

เย็นวันหนึ่งขณะที่กำลังรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะของพระองค์ มีหญิงคนหนึ่งนั่งถัดจากพระองค์ กำลังฟังถ้อยวจาของพระองค์ เธอได้มองดูน้ำแก้วหนึ่งซึ่งวางอยู่ตรงหน้าของเธอและคิดในใจว่า ถ้าเพียงแต่พระอับดุลบาฮาต้องการดวงใจของข้าแล้ว ขอพระองค์ทรงทำดวงใจของข้าให้ว่างเปล่าปราศจากกิเลสทั้งปวง เสมือนดังว่ามีคนมานำแก้วนี้แล้วทำให้เหลือแต่แก้วเปล่าๆ แล้วหลังจากนั้นก็เติมความรักความเข้าใจขององค์พระผู้เป็นเจ้าลงในแก้วใบนี้

มันเป็นความคิดชั่วแค้นของเธอเท่านั้น แต่ดูเหมือนว่าพระอับดุลบาฮาจะอ่านความคิดของเธอออก พระองค์ทรงตรัสมาได้ครั้งหนึ่งแล้วทรงหยุดครู่หนึ่ง ทรงตรัสแก่ผู้รับใช้เป็นภาษาเปอร์เซีย 2-3 คำพูด แล้วพระองค์ก็ทรงสนทนาต่อไปโดยที่ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นได้

สักครู่ผู้รับใช้ก็เดินไปยังสตรีผู้นั้น แล้วหยิบแก้วน้ำไปจากโต๊ะ เขาเทน้ำออกเหลือแต่แก้วเปล่าๆ แล้วนำกลับมาวางไว้ตรงหน้าของเธอ

ส่วนพระอับดุลบาฮาก็ทรงตรัสต่อไปเรื่อยๆ พระองค์ทรงค่อยๆ เอื้อมหยิบน้ำจากโต๊ะอย่างสุภาพนุ่มนวล แล้วค่อยๆ รินใส่แก้วเปล่าของหญิงคนนั้น โดยที่ไม่มีใครได้สังเกตเห็นสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำไป นอกจากหญิงคนนั้น เธอทราบดีว่าพระองค์กำลังทำอะไรทำให้ดวงใจของเธอรู้สึกปลาบปลืมเป็นยิ่งนัก ตอนนี้พระองค์ทำให้เธอทราบว่าความนึกคิดหรือความต้องการของบุคคลนั้นได้ถูกแสดงออกอย่างเปิดเผยต่อพระอับดุลบาฮา และนั่นก็เป็นสิ่งที่ถูกรวมเข้าเป็นความรักของพระองค์ด้วย

พระอับดุลบาฮาก็เหมือนกับองค์พระบาฮาอูลลาห์ และพระบ็อบที่มีอำนาจในการแสดงออกในสิ่งมหัศจรรย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการรักษาพยาบาลผู้ป่วย แม้ว่าบาไฮศาสนิกชนไม่ได้สอนศาสนาด้วยการเล่าเกี่ยวกับสิ่งอันอัศจรรย์ก็ตาม แต่นี่ก็เป็นสิ่งที่เราจะเล่าให้ฟังเพื่อเป็นความรู้

เช้าวันหนึ่งในปี 1916 พระอับดุลบาฮาพบกับคนขับรถม้าผู้ซื่อสัตย์ของพระองค์ได้ออกเดินทางจากเมือง อัคคาไปยังเมืองนาซารเอท พระองค์รู้สึกเหนื่อย ดังนั้นก็ได้หยุดรถที่บ้านของผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งที่นี่พระอับดุลบาฮาทรงรับประทานอาหาร 1 มื้อ แล้วหลับอยู่ประมาณ 1 ชั่วโมง จากนั้นพระองค์ก็ทรงนั่งคุยกับผู้ใหญ่บ้านและสังเกตเห็นว่ามีคนมารอบพระองค์หลายคนที่นี่ พระองค์ทรงตรัส

กับเขาทั้งหลายแล้วพระองค์ทรงให้คำแนะนำในการแก้ปัญหาต่างๆ รวมทั้งการแก้ไขสิ่งยุ่งยากต่างๆ ซึ่งเขาทั้งหลายได้ประสบขณะที่อยู่ในหมู่บ้านแห่งนั้น

หลังจากที่ได้พูดคุยกันแล้ว ผู้ใหญ่บ้านก็ได้ขอบคุณพระอับดุลบาฮาที่ได้ให้คำแนะนำ รวมทั้งการที่พระองค์ได้ให้เกียรติมาเยี่ยมเยียนเขาด้วย เขากล่าวว่า “การเสด็จมาของพระองค์จะนำมาซึ่งคุณงามความดีต่างๆ ทั้งยังมาช่วยเหลือคนในหมู่บ้านทุกคนด้วย สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าก็ใคร่ขอร้องพระองค์อีกสัก 1 อย่าง”

พระอับดุลบาฮาจึงตรัสขึ้นว่า “เจ้าจะขออะไรอีกหรือ?” “เรายินดีที่จะให้เจ้า หากว่าเราเป็นผู้มีอำนาจ”

ผู้ใหญ่บ้านตอบว่า “ข้าพเจ้ามีบุตรสาวอยู่ 1 คนเป็นบุตรสาวอายุ 14 ปี เขาป่วยเป็นผีในท้องมาเป็นเวลา 2 ปีแล้ว แพทย์ทุกคนก็ได้บอกข้าพเจ้าว่าเขาจะไม่มีทางรักษาหาย วันแล้ววันเล่าข้าพเจ้า แม่ของเขา รวมทั้งญาติพี่น้องก็ไม่อาจที่จะทำอะไรได้เลยนอกจากร้องไห้คร่ำครวญ

พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงประทานบุตรคนใหม่ให้เราอีก ฉะนั้นถ้าหากว่าพระองค์เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ขอทรงสวดอธิษฐานรักษาพยาบาลให้แก่บุตรของข้าพเจ้าด้วยเถิด ข้าพเจ้าคิดว่าจะเป็นการประทานชีวิตใหม่ให้กับบุตรของข้าพเจ้า พวกเราเชื่อแน่เหลือเกินว่าการสวดวิงวอนของพระองค์นั้นเป็นที่ยอมรับขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพวกเราก็คือทราบว่าคุณความดีของพระอับดุลบาฮานั้นจะแสดงให้เห็นปรากฏในมนุษยทุกคน โดยที่ไม่ได้คำนึงว่าคนเหล่านั้นจะยอมรับหรือไม่ ตรงจุดนี้เอง ทำให้ผู้ใหญ่บ้านถึงกับน้ำตาไหลพราก

ทันใดนั้นพระอับดุลบาฮาทรงลุกขึ้นจากที่นั่ง แล้วทรงถามว่า “บุตรสาวของเจ้าอยู่ที่ไหน” ผู้ใหญ่บ้านตอบว่า “อยู่ในอีกห้องหนึ่ง”

จากนั้นพระอับดุลบาฮาทรงเห็นผู้หญิงคนนั้นนอนอยู่บนเตียงซึ่งวางอยู่บนพื้น ทั้งแม่และคนในครอบครัวทุกคนกำลังห้อมล้อมเด็กคนนั้นอยู่ บางคนก็ทำหน้าที่เป็นพยาบาล บางคนก็กำลังร้องไห้

พระอับดุลบาฮาทรงเดินไปยังหัวเตียงแล้วนั่งประทับอยู่ข้างๆ เด็กคนนั้น พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์จับชีพจร อุณหภูมิขึ้นสูง เด็กคนนั้นไออยู่ตลอดเวลา ขากเสมหะออกมาเป็นเลือด เธอเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก หมดหนทางช่วยเธอได้ พระอับดุลบาฮาทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์ลงบนหน้าผากของเด็กคนนั้นอย่างทะนุถนอม แล้วพระองค์ทรงขอให้ใครคนหนึ่งชงชามา 1 แก้ว เมื่อนำน้ำชามาให้พระองค์ พระองค์ทรงดื่มเพียงนิดแล้วทรงอธิษฐานอยู่ประมาณ 5 นาที หลังจากนั้นพระองค์ทรงเทน้ำชาที่เหลือใส่ช้อนป้อนเข้า

ปากของเด็กคนนี้ พระองค์ทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์ลงบนหน้าผากของเด็กคนนี้เป็นครั้งที่สองแล้วทรง
อธิษฐานอีกครั้งหนึ่งเป็นเวลา 10 นาที

เมื่อได้ทรงปฏิบัติทุกสิ่งเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พระองค์ยืนขึ้นแล้วหันไปยังพ่อแม่เด็กคนนี้ พระองค์ทรง
ตรัสด้วยเสียงอันดังอย่างมีอำนาจว่า “ขอจงวางใจว่าพระผู้เป็นเจ้าจะให้การรักษาบุตรของเจ้าหายอย่าง
แน่นอน จงทำให้สบาย อย่าเศร้าโศกเสียใจไปเลย จงเฝ้าพยาบาลลูกเจ้าด้วยความระวังอย่างที่สุด อีกไม่
ช้าไม่นานบุตรของเจ้าก็จะหายเป็นปกติ”

สักครู่พระองค์ทรงหันพระพักตร์ไปยังห้องรับแขก ทรงกล่าวกับผู้ใหญ่บ้านและแขกคนอื่นๆ แล้วทรง
ออกจากบ้านหลังนั้นก้าวขึ้นรถม้า

คืนนั้นเด็กผู้หญิงคนนั้นก็มิเห็นออกเป็นจำนวนมาก ทำให้อุณภูมิในร่างกายลดลง จากคำพูดของ
ผู้ใหญ่บ้านคนนั้น ภายใน 2 เดือน บุตรสาวของเขาก็กลับคืนสุขภาพที่ปกติอีกครั้งหนึ่ง ต่อมาในปี ค.ศ.
1922 เธอก็ได้สมรสกับข้าราชการของเมืองอัคคา และได้กลายเป็นแม่ที่ให้กำเนิดบุตรที่มีสุขภาพดีถึง 3 คน

บิดาของเด็กหญิงคนนั้นได้เล่าเรื่องนี้หลายต่อหลายครั้งที่เมืองอัคคา ที่กรุงไฮฟา และที่เมืองนา
ซาเรท เขามักจะจบเรื่องของเขาด้วยการพูดว่า “ด้วยความศักดิ์สิทธิ์ของพระอับดุลบาฮาจึงทำให้บุตรสาวได้
กลับมาสู่เราอีกครั้ง”

พระอับดุลบาฮาทรงมีวณะที่ควรค่าและไพเราะ ที่จะเล่าให้ฟังเกี่ยวกับชีวิตภายหลังการตาย ซึ่งได้มี
สุภาพสตรีท่านหนึ่งได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับพระอับดุลบาฮากับบุตรสาวเล็กๆ ของเธอให้ฟังดังนี้

นายท่านได้มาเยี่ยมบุตรสาวของเธอเมื่อตอนที่บุตรสาวของเธอป่วยอยู่ พระองค์ทรงนำดอกกุหลาบ
สีชมพู 2 ดอกมาด้วย พระองค์ทรงประทานให้กับเด็กผู้หญิงคนนั้น ครั้นแล้วพระองค์ทรงหันพระพักตร์ไปยัง
เธอ พร้อมกับตรัสด้วยความรักว่า “เจ้าจะต้องอดทน”

เย็นวันนั้นเด็กผู้หญิงคนนั้นก็เสียชีวิตลงแล้วมารดาของเด็กก็ได้ตามเหตุผลพระอับดุลบาฮา
พระองค์ทรงตรัสว่าดังนี้

“มีอุทยานของพระผู้เป็นเจ้าแห่งหนึ่ง มนุษย์ที่กำลังมีชีวิตอยู่ก็คือต้นไม้ที่ขึ้นเจริญเติบโตอยู่ใน
อุทยานแห่งนั้น บิดาผู้ประเสริฐของเราก็คือคนทำสวนแห่งนั้น เมื่อไรก็ตามที่คนทำสวนเห็นต้นไม้ต้นเล็ก ๆ
อยู่ในที่ที่แคบๆ ยากแก่การขยาย คนทำสวนก็จะเตรียมหาที่ที่ดีกว่าและเหมาะกว่าที่จะทำให้ต้นไม้ต้นนี้

สามารถเจริญเติบโตและให้ผลได้ ครั้นเมื่อคนทำสวนทำการย้ายต้นไม้ต้นเล็ก ๆ นี้ไปปลูกที่ใหม่จะทำให้ต้นไม้ต้นอื่นๆ เกิดความรู้สึกและพูดว่า “เราก็คือต้นไม้ที่สวยงามแล้วเหตุใดคนทำสวนจึงไม่ถอนเราไปล่ะ” เพียงเท่านี้ก็ทำให้คนทำสวนของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าทรงทราบเหตุผลแล้ว

พระอัครทูตบาฮาทรังตรัสว่า “ตอนนี้เจ้ากำลังเศร้าโศกอยู่ แต่ถ้าเจ้าสามารถเห็นความงามที่ปลูกของเจ้าไปสถิตอยู่แล้วเจ้าก็จะไม่เศร้าโศกแน่ ตอนนี้เขาเป็นอิสระแล้วเช่นวิหค และเขาก็กำลังขับขานเพลงถวาย แต่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าอย่างมีความสุข”

“หากว่าเจ้าสามารถเห็นคนทำสวนของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าได้ด้วยตาของเจ้าเอง เจ้าก็ไม่ต้องการที่จะอยู่บนโลกมนุษย์ต่อไป แม้ว่านี่คือสิ่งที่กำหนดให้แก่เจ้าก็ตาม”

วันหนึ่งได้มีหญิงคนหนึ่งมาหาพระอัครทูตบาฮาด้วยความเศร้าโศก ขณะที่เธอเล่าเรื่องของเธออยู่ นั้นพระอัครทูตบาฮาทรงพยายามที่จะระงับความเศร้าโศกของเธอโดยทรงตรัสว่า “อย่าได้เศร้าโศกไปเลย ไม่ต้องเศร้าโศกไปหรอก”

หญิงคนนั้นพูดขึ้นว่า “น้องชายของข้าพเจ้าอยู่ในห้องขังเป็นเวลา 3 ปีมาแล้ว น้องชายของข้าพเจ้าไม่ควรที่จะถูกเข้าคุกเพราะนั่นไม่ใช่ความผิดของเขา เขาเป็นคนไม่เข้มแข็งจึงได้ไปตามผู้อื่น เขาจะถูกกักขังต่อไปอีก 4 ปี พ่อแม่ของข้าพเจ้าเศร้าเสียใจตลอดเวลา น้องเขยข้าพเจ้าเลยต้องเป็นผู้ดูแลพวกเราแต่ว่าเวลานี้น้องเขยของข้าพเจ้าเพิ่งจะตายไป”

นายท่านสามารถที่จะล่วงรู้เรื่องราวของมนุษย์ได้ตลอดทั้งหมดและนี่ก็เป็นครอบครัวที่กำลังประสบความทุกข์เวทนาในทุกด้าน คือพวกเขายากจน พวกเขาอ่อนแอ พวกเขาเศร้าหมอง ฐานะตกต่ำและหมดหวังในทุกอย่าง

พระอัครทูตบาฮาทรังตรัสว่า “เจ้าต้องวางใจในพระเจ้า”

หญิงคนนั้นร้องขึ้นว่า “แต่ถ้าข้าพเจ้ายิ่งวางใจเท่าไร ก็ยิ่งเลวร้ายมากขึ้นสิ”

พระอัครทูตบาฮาทรังตรัสว่า “ก็เพราะเจ้าไม่เคยไว้วางใจ” เธอตอบว่า “แต่แม่ของข้าพเจ้าก็อ่านพระคัมภีร์ไบเบิลตลอดเวลา แต่แม่ก็ไม่ได้รับอะไร พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าทรงละทิ้งแม่ ไม่ทรงช่วยเหลืออะไรเลย ข้าพเจ้า

จึงอ่านพระคัมภีร์ด้วยตัวของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าสวดมนต์ 91 ครั้ง แล้วสวดอีก 23 ครั้งทุกคืนก่อนที่ข้าพเจ้าจะเข้านอน ข้าพเจ้าสวดอธิษฐานไปด้วย”

พระอัครทูตบาฮาฮาทรงมองดูเธอผู้นั้นอย่างเอ็นดูพร้อมกับตรัสว่า “การสวดมนต์อธิษฐานมิใช่การอ่านพระคัมภีร์ไปเบิ้ล การสวดอธิษฐานจะต้องมีความวางใจในพระผู้เป็นเจ้า และจะต้องยอมรับความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า เจ้าจะต้องอดทน และยอมรับความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า แล้วจะทำให้เจ้ารู้สึกว่าคุณสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป จงมอบครอบครัวของเจ้าให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า ไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้า และรักทุกสิ่งทุกอย่างของพระองค์ เปรียบดังเรือลำที่แข็งแรงจะไม่แพ็คลิ้น แต่จะลอยล้าอยู่บนคลื่น ฉะนั้นตั้งแต่นี้ต่อไปเจ้าจงเป็นดังเรือที่แข็งแรงมิใช่เป็นเรือที่ผุพัง”

ตอนที่ไปเยี่ยมเพื่อนคนหนึ่งซึ่งได้รับอุบัติเหตุและต้องนอนรักษาตัวอยู่เป็นเวลานาน พระอัครทูตบาฮาฮาทรงเล่าเรื่องนี้ให้ฟังซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของความทุกข์ทรมานดังนี้

กษัตริย์องค์หนึ่งมีความประสงค์ที่จะแต่งตั้งบุคคลคนหนึ่งให้เป็นข้าราชการชั้นสูงแต่แทนที่กษัตริย์จะมอบงานให้กับชายคนนั้นพระองค์กลับกักขังชายคนนั้นในห้องขัง ทำให้ชายคนนั้นรู้สึกแปลกใจมาก เพราะว่าเขาคิดว่ากษัตริย์ทรงโปรดปรานเขา หลังจากนั้นกษัตริย์ทรงนำชายคนนั้นออกจากห้องขัง แล้วเขี่ยเขาด้วยไม้ ชายคนนั้นไม่เข้าใจในตัวกษัตริย์ เพราะว่าเขาคิดว่ากษัตริย์ทรงมีความรักในตัวเขา ต่อมาเขาก็ถูกนำไปแขวนคอจนเกือบจะสิ้นชีวิตแต่เมื่อชายคนนั้นอาการดีขึ้น เขาก็ถามกษัตริย์ว่า “ถ้าหากว่าพระองค์รักข้า แล้วเหตุใดพระองค์จึงปฏิบัติต่อข้าเช่นนี้” กษัตริย์ทรงตอบว่า “เราปรารถนาที่จะทำให้เจ้าเป็นนายกรัฐมนตรี ด้วยการผ่านพ้นความทุกข์ยากลำบากในสิ่งเหล่านี้ บัดนี้เราเห็นแล้วว่า เจ้ามีความเหมาะสมในตำแหน่งนี้ เราปรารถนาให้เจ้ารู้สึกถึงความรู้สึกต่างๆ ด้วยตัวของเจ้าเอง คือเมื่อเจ้าต้องลงโทษคนอื่นๆ ด้วยวิธีการดังกล่าวเจ้าจะได้นึกถึงสิ่งที่เจ้าเคยประสบมา เรารักเจ้า ดังนั้นเราจึงปรารถนาให้เจ้าเป็นผู้ที่สมบูรณ์ในตนเอง”

วันหนึ่งที่เมืองอัคคามิหญิงคนหนึ่งมาจากประเทศตะวันตก เพื่อมาเยี่ยมพระอัครทูตบาฮา แล้วเธอก็เริ่มเล่าให้พระอัครทูตบาฮาทราบทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับความลำบากของเธอ

พระอับดุลบาฮาที่ทรงฟังหญิงคนนั้นเล่าอย่างเห็นอกเห็นใจ สิ่งที่เธอเล่ามานั้นก็ไม่ลำบากมากนักแต่ตัวเธอคิดว่ามันเป็นเรื่องที่ไม่ลำบากอย่างแสนสาหัส ในที่สุดพระอับดุลบาฮาทรงลุกจากที่นั่ง แล้วตรัสว่า พระองค์ทรงติดนัดกับคนอื่น จะต้องไปเดี๋ยวนี้ พระองค์ตรัสพร้อมกับชี้ไปที่หน้าต่าง “นั่นไงชายคนที่เราจะนำมาหาเจ้าเขาชื่อ มิชา เสดาร์ อาลี พวกเราเรียกเขาว่า เทพแห่งภูเขาคาร์เมล เขาเดินบนพื้นดินแต่ว่าเขาอาศัยอยู่บนสวรรค์ เขาได้รับความลำบากอย่างสาหัส ซึ่งเขาจะเล่าให้เจ้าฟังถึงความลำบากดังนี้”

พระอับดุลบาฮาได้เสด็จไปยังอุทยานแล้วเสด็จกลับมาพร้อมกับ มิชา เสดาร์ อาลี พระองค์ทรงแนะนำ เสดาร์ อาลี ให้สตรีผู้นั้นรู้จักแล้วจากนั้นพระองค์ก็ทรงมีนัดกับคนอื่น

แล้วมิชา เสดาร์ อาลี ได้เริ่มสนทนากับหญิงคนนั้น เขาได้พูดถึงยุคสมัยที่เขาใช้ชีวิตอยู่และเกี่ยวกับยุคสมัยแห่งศาสนาซึ่งกำลังจะมาถึงในไม่ช้า ด้วยความอ่อนโยน สุภาพ และถ่อมตน

หญิงคนนั้นยิ่งฟังก็ยิ่งทนไม่ได้ หลังจากนั้นสักครู่เธอก็พูดแทรกขึ้นว่า “แต่พระอับดุลบาฮาตรัสว่า ท่านจะเล่าเรื่องความลำบากของท่านให้ข้าฟัง”

มิชา เสดาร์ อาลี ได้มองอย่างแปลกใจ เขาถามขึ้นว่า “ความลำบากหรือ อะไรกันคุณนาย ข้าไม่เคยได้รับความลำบากเลย ข้าไม่รู้ว่าความลำบากเป็นอย่างไร”

พระอับดุลบาฮาก็เป็นคนคนหนึ่งที่ถูกเนรเทศและถูกกักขังมาเป็นเวลากว่า 50 ปี พระองค์ทรงเป็นเด็กที่ไม่เคยได้รับการศึกษาในโรงเรียน พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นนักศึกษาของวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยใดเลย ในสมัยที่พระองค์ยังทรงพระเยาว์ หรือแม้แต่นั้นตอนที่พระองค์ทรงมีชันษามากแล้ว พระองค์ก็ไม่เคยทรงอ่านหนังสือสำคัญๆ ของโลกหรือแม้แต่ว่าการไปคุยปรึกษากับผู้ที่ได้รับการศึกษาระดับสูง

แต่เมื่อตอนที่พระอับดุลบาฮาเสด็จไปยังประเทศยุโรปและอเมริกาพระองค์ได้ไปพูดคุยกับนักวิทยาศาสตร์ นักปรัชญา บุคคลสำคัญรวมทั้งผู้นำประเทศต่างๆ ท่านอาจจะคิดว่าประสบการณ์ที่ผ่านมาของพระองค์ไม่ใช่เป็นการเตรียมความพร้อมพระองค์สำหรับในเรื่องนี้ แต่พระอับดุลบาฮาไม่เคยออกนอกสถานที่ ไม่เคยได้รับการสั่งสอนในวิชาใดๆ พระองค์ทรงสนทนาอยู่แต่ในบ้าน นอกจากนี้ดูเหมือนว่าพระองค์ทรงรอบรู้กว่าคนอื่น ๆ และพระองค์ก็มีเคยผิดพลาดในการตอบคำถามหรือมีเคยที่จะผิดพลาดในการแก้ปัญหา

แต่ในเวลาเดียวกันนั้น พระองค์ก็มีเคยที่จะทำให้คนทั่วไปเกิดความรู้สึกว่าพระองค์นั้นดีและยิ่งใหญ่กว่าคนอื่น ๆ พระองค์ทรงสงบแสงเงามีความรักและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

แล้วพระองค์ทรงสุภาพต่อทุกคนที่พระองค์ทรงพบเห็น ซึ่งเนื่องจากว่าพระองค์ “ทรงเห็นใบหน้าของพระผู้เป็นเจ้าอยู่ในใบหน้าของทุกคน”

วันหนึ่งมีรัฐมนตรีคริสตเตียนผู้หนึ่งไปหาพระอับดุลบาฮาเพื่อขอข้อมูลในการพิมพ์บทความลงในนิตยสารฉบับหนึ่ง จะเห็นได้ว่าชัดเจนว่ารัฐมนตรีท่านนั้นอายุมากแล้ว และไม่ได้ให้ความสนใจในศาสนาบาไฮหรือพระอับดุลบาฮาเลย เขาเป็นฝ่ายพูดเองเป็นส่วนมาก แล้วถามคำถามต่าง ๆ เพียงเพื่อช่วยให้เขาได้เขียนลงในบทความเท่านั้น พระอับดุลบาฮาทรงตอบคำถามของเขาด้วยประโยคสั้น ๆ ด้วยคำตอบใช่หรือไม่ใช่ พระองค์สนใจที่จะให้สัมภาษณ์ แต่ดูเหมือนว่าพระองค์จะยิ่งให้ความสนใจในตัวของผู้ซักถามมากกว่าในคำถาม พระองค์ทรงนั่งประทับในท่าที่สบาย พระหัตถ์ของพระองค์วางอยู่บนตักในท่าที่ฝ่ามือทั้งสองวางทับกันอย่างที่พระองค์มักจะปฏิบัติ พระองค์ทรงมองไปยังผู้สัมภาษณ์ด้วยความรู้สึกที่รักและเข้าใจ ซึ่งมิสามารถจะบรรยายได้ พระพักตร์ของพระองค์เป็นประกายรัศมี

รัฐมนตรีท่านนั้นยังคงคุยต่อไปเรื่อย ๆ คนอื่นที่อยู่กับพระอับดุลบาฮารู้สึกรำคาญ พวกเขาคิดเพราะเหตุใดพระอับดุลบาฮาไม่หยุดการให้สัมภาษณ์ พระองค์ไม่ทรงทราบหรือว่าที่นั่นเป็นสิ่งไร้สาระ ชายคนนั้นไม่ได้สนใจอะไรเลย นอกเสียจากการเขียนบทความเพื่อหาเงิน แต่พระอับดุลบาฮาทรงฟังและทรงให้กำลังใจชายคนนั้นได้พูดออกอย่างเต็มที่

ในที่สุดเมื่อรัฐมนตรีผู้นั้นหยุดพูด จึงเกิดความเงียบขึ้นขณะหนึ่งแล้วพระอับดุลบาฮาทรงเริ่มสนทนาด้วยเสียงที่ไพเราะนุ่มนวลของพระองค์โดยให้ล้ามแปลออกมาเป็นคำพูดที่เป็นประโยชน์ต่อประโยค พระองค์ทรงตรัสถึงพระเยซูคริสต์ ตรัสถึงความรักของพระคริสต์ที่มีต่อมนุษย์ชาติว่ามันคง ยอมแม้แต่ว่าจะถูกตรึงไม้กางเขน ตรัสถึงความสำคัญของคณะสงฆ์คริสต์เตียนว่า “บุตรอันเป็นที่รักของเรา ซึ่งเป็นคำที่เราใช้เรียกเจ้า” ได้ตรัสถึงความจำเป็นที่จะต้องมีพระ บาทหลวงว่า “เป็นตัวแทนที่จะแสดงลักษณะของพระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นพระ บาทหลวงจะเป็นผู้นำหัวใจของมนุษย์ไปสู่ชีวิตนิรันดร นอกจากนั้นพระเยซูคริสต์ยังตรัสถึงการเสด็จกลับมาของพระผู้เป็นเจ้าในโลกมนุษย์ตามที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงบอกให้เราเราสวดอธิษฐาน และตามที่พระคริสต์ได้ให้คำมั่นสัญญาไว้ พระศาสนาดาบฮาฮูลลาห์ก็ได้เสด็จมาบังเกิดในยุคนี้

เพียงเวลา 5 นาทีเท่านั้น ผู้ถามก็เปลี่ยนเป็นคนละคน ในที่สุดเขาก็เกิดความถ่อมตน ขอเป็นสาวกอยู่เบื้องพระบาทของพระอับดุลบาฮา ดูเหมือนว่าเขาจะหลุดพ้นจากโลกหนึ่งเพื่อไปสู่อีกโลกหนึ่ง เหมือนกับ

คนอื่น ๆ ที่อยู่ในห้องนั้น ใบหน้าของเขาหมองคล้ำ แม้ว่าเขาจะได้รับแสงสว่างภายใน ครั้นแล้วพระอับดุลบาฮาทรงลุกขึ้นไปสวมกอดรัฐมนตรีคนนั้นแล้วนำเขาเดินไปยังประตู พระองค์ทรงหยุดที่ประตู ดวงเนตรของพระองค์สดใสด้วยช่อกุหลาบสวย ๆ ซึ่งพระสหายของพระองค์ได้ประทานให้กับพระองค์เมื่อเช้าวันนั้น แต่อย่างน้อยที่สุดอาจมีกุหลาบอยู่ 24 ดอก หรืออาจจะ 36 ดอกก็เป็นได้ มีอยู่หลายดอกที่วางอยู่ในกำน้อม ซึ่งเป็นกำน้อมกุหลาบที่ยาวมากจนไม่มีสิ่งอื่นใดบังอาจไปแตะต้องมันได้ หลังจากที่ดวงเนตรของพระอับดุลบาฮาสดใสเป็นประกายที่ดอกกุหลาบ แล้วพระองค์ก็ทรงหัวเราะด้วยเสียงอันดัง เสียงหัวเราะของพระองค์ได้ดังกังวานไปทั่วห้อง พระองค์ทรงก้มลงรวบรวมช่อกุหลาบทั้งหมดไว้ในแขนของพระองค์และทรงวางดอกกุหลาบทั้งหมดลงในแขนของแขกผู้มาเยือน แล้วรัฐมนตรีซึ่งยืนอยู่ที่นั่น บนศีรษะเต็มไปด้วยผมหยอกได้มีช่อดอกไม้ช่อใหญ่วางอยู่ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิง เป็นความรู้สึกที่แปลก อิ่มเอิบ และเป็นกันเอง ใช่แล้ว นี่คือนิเวศที่พระอับดุลบาฮาทรงสอนให้คนรู้จักความรักของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ

และนี่ก็เป็นเรื่องการเสด็จไปงานเลี้ยงของพระอับดุลบาฮา ซึ่งมีแขกผู้มีเกียรติชั้นสูงประมาณ 20 คน ในประเทศอเมริกา ดังมีเรื่องราวดังนี้

สุภาพสตรีผู้เป็นเจ้าของงานเลี้ยงได้มาเยี่ยมพระอับดุลบาฮาในเมืองอัคคา ขณะที่พระองค์ยังถูกจองจำอยู่ที่นั่น การไปพบกับพระองค์นั้นทำให้ชีวิตของเธอได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างสมบูรณ์ และเธอต้องการให้เพื่อน ๆ ของเธอได้ไปพบพระองค์ด้วย แต่เธอรู้สึกเป็นกังวลเล็กน้อยเกี่ยวกับงานเลี้ยง เพราะเพื่อน ๆ ของเธอล้วนแต่เป็นแขกสำคัญ เช่น นักวิทยาศาสตร์ ศิลปิน แพทย์ และบุคคลที่ไม่สนใจในศาสนามากนัก แต่ก็ก็มีบางคนที่ไม่แน่ใจว่ามีพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจริงหรือไม่ และก็มีบางคนที่ไม่สนใจในการค้นหา

แน่นอนที่เธอต้องการทำให้งานเลี้ยงของเธอประสบความสำเร็จ ดังนั้นเธอจึงคิดหาทางที่จะให้พระอับดุลบาฮาร่วมในสถานการณ์นี้ด้วย เธอได้แนะนำให้พระอับดุลบาฮาพูดในหัวข้อชีวิตหลังความตาย และมอบเรื่องต่างๆ ให้พระองค์ช่วยจัดการ

ขณะที่กำลังรับประทานอาหารเย็นอยู่ ก็มีการพูดคุยกันเพียงเรื่องทั่ว ๆ ไปและพระอับดุลบาฮา ก็ได้เปลี่ยนเรื่องคุย หลังจากนั้นชั่วขณะหนึ่งตัวเจ้าภาพจึงได้เปิดโอกาสให้พระอับดุลบาฮาพูดเกี่ยวกับเรื่องทางจิตวิญญาณ

พระองค์ทรงตอบรับต่อคำขอ หากว่าพระองค์ได้เล่าเรื่องให้พวกเขาฟัง เรื่องที่พระองค์ทรงเล่าก็เป็นเรื่องของชาวตะวันออก ซึ่งพระองค์ก็มีอยู่หลายเรื่องด้วยกัน ในตอนจบของเรื่องพระองค์ทำให้ทุกคนหัวเราะอย่างเบิกบานใจ น้ำแข็งแตก คนอื่นก็ได้เล่าเพิ่มเติมเรื่องของเขาเอง ครั้นแล้วพระอัครบิดรบาฮาทรงเล่าถึงเรื่อง อื่นๆ พระพักตร์ของพระองค์เต็มไปด้วยความอิมเอบเสียงหัวเราะของพระองค์ตั้งอยู่ในห้อง พระองค์ได้ทรงตรัสแก่คนเหล่านั้นว่ามันเป็นการดีที่ได้หัวเราะ พระองค์ตรัสว่าการหัวเราะเป็นการผ่อนคลายทางจิตวิญญาณ

พระองค์ทรงตรัสแก่พวกเขาว่าเมื่อตอนที่พวกเขายังอยู่ในคุก พวกเขามีชีวิตอยู่ด้วยความยากลำบากที่สุด แต่ในตอนนี้ทุกคนได้ฟังพระอัครบิดรบาฮาเล่าแต่เรื่องสนุกที่พระองค์ได้ประสบมาในแต่ละวัน บางครั้งก็เป็นการยากที่จะหาเรื่องสนุกๆ มาเล่าให้ฟังแต่ทุกคนก็ยังหัวเราะจนน้ำตาอาบแก้มกัน พระองค์ทรงตรัสว่าอันความสุขนั้นมิได้ขึ้นอยู่กับสถานที่เจ้าอยู่ หรือมิได้ขึ้นอยู่กับฐานะทางวัตถุที่เจ้ามีอยู่

และทุกสิ่งทุกอย่างที่พระอัครบิดรบาฮาได้ตรัสไว้ในช่วงระหว่างอาหารเย็นซึ่งเป็นเรื่องจิตวิญญาณ และเป็นคำสอนต่างๆ ของพระศาสดาบาฮาอูลลาห์ แต่ถ้าหากว่าพระองค์ได้ใช้เวลาพูดในเรื่องศาสนานานอีกนิดก็จะยิ่งทำให้พระวณะของพระองค์ยิ่งได้ผล

หลังจากที่แขกได้กลับไปแล้ว พระอัครบิดรบาฮาทรงเตรียมที่จะกลับไปพักของพระองค์ พระองค์ทรงเดินกลับมาเจ้าภาพด้วยหน้าตาอิมเอบยิ้มพร้อมกับทรงถามสุภาพสตรีคนนั้นในลักษณะที่กระดากว่า “เจ้าพอใจในตัวเราใช่ไหม?”

และนี่ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่พระอัครบิดรบาฮาทรงสอนไว้ มีชายคนหนึ่งเคยได้รับการผ่าตัดอย่างหนักมาแล้ว ปีต่อมาดูเหมือนว่าเขาจะได้รับการผ่าตัดอีกครั้ง เขารู้สึกกลัวมาก กลัวเสียจนกระทั่งเขาคิดที่จะเลิกสูบบุหรี่ ซึ่งเขาได้กระทำมาเกือบตลอดชีวิตของการเป็นผู้ใหญ่ ชายคนนี้มี ความภูมิใจที่ว่าเขาสามารถที่จะเลิกนิสัยการสูบบุหรี่ของเขา ในเวลาใดก็ได้ที่เขาต้องการ มีหลายครั้งในช่วงชีวิตของเขา เขาได้เลิกสูบบุหรี่เป็นเวลาหลายเดือน แต่ในครั้งนี่เมื่อเขาคิดมาก เครียด เขารู้สึกแปลกใจที่พบว่าเขาไม่สามารถเลิกสูบบุหรี่ได้มากกว่า 2 วัน หลังจากนั้นก็เริ่มสูบบอก ในที่สุดเขาจึงตัดสินใจไปหาพระอัครบิดรบาฮาเพื่อขอความช่วยเหลือจากพระองค์ เขารู้ว่าพระอัครบิดรบาฮาทรงสนับสนุนให้บำไฮศานิกชนหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่ เขาคิดในใจว่า “เชื่อแน่เหลือเกินว่าพระอัครบิดรบาฮาจะบอกให้เราถึงวิธีชนะใจตนเองได้”

ต่อมาเมื่อเขาได้พบกับพระอับดุลบาฮา เขาเล่าให้พระองค์ทราบเรื่องทั้งหมด เขาก็เหมือนกับเด็กที่กำลังสารภาพกับแม่ของเขา และเสียงของเขาก็ขาดหายเงียบไปหลังจากที่พูดได้ไม่กี่คำ พระองค์ทรงมองดูชายคนนั้นด้วยความรักและเอ็นดู ที่ว่าเขาขาดความอบอุ่นใจหลังจากนั้นครู่หนึ่ง พระอับดุลบาฮาทรงถามขึ้นด้วยเสียงเบาๆ ว่า “เจ้าสูบบุหรี่ในจำนวนเท่าใด?” แล้วชายคนนั้นก็บอกให้พระองค์ทราบ

ครั้นแล้วพระอับดุลบาฮาทรงตรัสว่า “เราไม่คิดว่าบุหรี่เพียงเท่านั้นจะเป็นอันตรายแก่เจ้าได้ โดยทางตรงแล้ว ผู้ที่สูบบุหรี่ตลอดเวลา นั้น จะทำให้ผม หนาวเครา และเสื้อผ้ามีกลิ่นควันบุหรี่ และเขาเหล่านั้นจะมีกลิ่นเหม็นด้วย แต่ถ้าหากเจ้าจะเลิกสูบบุหรี่ เราคิดว่าเจ้าคงไม่ลำบากเลยที่เจ้าจะทำได้แม้ว่าเจ้าจะสูบบุหรี่มานานหลายปีแล้วก็ตาม”

พระองค์ทรงยิ้มด้วยพระเนตรอันอ่อนโยนเป็นประกายราวกับว่าพระอับดุลบาฮาทรงเปล็ดเปล็นในการสนทนาธรรม

ชายคนนั้นรู้สึกแปลกใจเป็นยิ่งนักที่พระอับดุลบาฮาไม่ทรงว่ากล่าวเขาในเรื่องโทษของการสูบบุหรี่ พระองค์ไม่ทรงชี้แจงถึงผลเสียของยาสูบที่มีต่อสุขภาพ พระองค์ไม่ทรงบอกให้เขาใช้กำลังใจในการเอาชนะต่อกิเลส แต่พระองค์กลับให้อิสระแก่เขา ทำให้ชายคนนั้นไม่เข้าใจ แต่ด้วยเหตุใดไม่ทราบชายคนนั้นรู้สึกสบายใจขึ้นมากที่เขารู้ว่าพระอับดุลบาฮาได้ประทานคำแนะนำแก่เขา จึงเกิดความรู้สึกในทางตรงข้ามกัน ความเครียดต่างๆ ได้หายไป และเขาก็ได้สูบบุหรี่หลายมวนในวันนั้นด้วยความรู้สึกที่ไม่ผิดแต่เป็นความรู้สึกที่แปลกจริงๆ ว่าดังนี้ หลังจากที่ได้สนทนากันไป 2 วัน ชายคนนั้นก็พบว่าตัวเขานั้นไม่มีความต้องการในยาสูบอีกเลย และตัวเขาก็ไม่ได้สูบบุหรี่อีกเป็นเวลา 7 ปี

อยู่มาวันหนึ่งพระอับดุลบาฮาได้เสด็จไปยังภาคที่มีคนจนของกรุงนิวยอร์กเพื่อปราศรัยให้คนจำนวนหลายร้อยคนฟัง ซึ่งมีเพื่อนชาวอิหร่าน และชาวอเมริกันเป็นจำนวนมากไปที่นั่น ขณะที่พวกคนเหล่านั้นกำลังเดินข้ามถนนไปกับเพื่อนชาวอิหร่านเป็นแถวยาวด้วยเสื้อคลุมยาวและผ้าคลุมผมแบบตะวันออก ท่านอาจคาดการณได้ว่ามีเด็กผู้ชายจำนวนหนึ่งเริ่มเดินตามพวกคนเหล่านั้นไปด้วย ไม่ช้าพวกคนเหล่านั้นก็เริ่มตะโกนด้วยถ้อยคำที่ไม่พอใจอย่างที่เด็ก ๆ เขาทำกัน มีบางคนในจำนวนนั้นได้ตะโกนชื่อพร้อมกับขว้างปาสิ่งของ

นางคินนี่ซึ่งเป็นเจ้าของงาน ก็ไม่อาจทนเห็นพระอับดุลบาฮาถูกกระทำด้วยวิธีการเช่นนี้ได้ ดังนั้น เธอจึงได้แวะเข้าไปในกลุ่มนั้น เพื่อที่จะพูดกับเด็กพวกนั้น เพียงไม่กี่คำที่เธอได้บอกคนเหล่านั้นว่าพระองค์คือใคร พระองค์คือผู้ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งได้ถูกกักขังมาเป็นเวลาหลายปี เนื่องจากความรักที่แท้จริงของพระองค์ที่มีต่อมนุษยชาติและนี่ก็เป็นสิ่งที่พระองค์จะมาพูดให้คนจนในเมืองโบเวอร์รี มิสซันฟัง

หัวหน้าเด็กเหล่านั้นก็ถามขึ้นว่า “เราจะไปด้วยไม่ได้ใช่ไหม นางคินนี่ตอบเขาว่า “ไม่ได้ “แต่ถ้าพวกท่านจะมาก็ขอให้ป็นอาทิตย์หน้า และฉันจะจัดการให้พวกท่านได้พบพระองค์” แม้ว่าเธอได้ให้ที่อยู่ของเธอแก่พวกเด็กเหล่านั้นก็ตามแต่เธอ ไม่คิดว่าเขาเหล่านั้นจะมาจริง ๆ

บ่ายวันอาทิตย์ถัดไป พวกเด็กผู้ชายเหล่านั้นได้มาถึงยังบ้านของนางคินนี่ พวกเขาพากันเป็นกลุ่มใหญ่ 20-30 คน และเป็นพวกที่ไม่มีฐานะมากนัก พวกเขาแต่งกายไม่ดี แต่เครื่องแต่งกายสะอาด พวกเขาแต่งกายเหมือนกับจะมาในงานใหญ่โดยเฉพาะ พวกเขากรูกันขึ้นบันไดหน้าบ้านด้วยฝีเท้าหนักแรง พูดคุยเสียงดัง และเมื่อประตูเปิด พวกเขาก็ขึ้นไปห้องที่พระอับดุลบาฮาพักอยู่ซึ่งอยู่ชั้นบน

แต่ปรากฏว่าพระอับดุลบาฮากำลังยืนคอยต้อนรับพวกเขาอยู่ที่ประตูแล้ว พระองค์ได้เชิญเด็กแต่ละคนเข้ามาในห้องด้วยการจับมือ ด้วยการโอบไหล่พร้อมกับการยิ้ม หัวเราะราวกับว่าพระองค์เป็นเด็กที่อยู่ในกลุ่มนั้นด้วย

แล้วเด็กเหล่านั้นจะเป็นอย่างไร ท่านอาจจะคิดว่าคนเหล่านั้นแข็งกระด้างหรือเกิดความอึดอัดที่ถูกห้อมล้อมด้วยพวกคนรวยซึ่งพวกเขาไม่เคยพบมาก่อน แต่ว่าพวกเขานั้นไม่เกิดความรู้สึกเช่นนั้นเลยแม้แต่น้อย ดูเหมือนเขาจะมีความสุขที่ได้เข้ามาอยู่กับพระอับดุลบาฮาในห้อง

ในจำนวนนั้นคนสุดท้ายที่เข้าไปในห้องเป็นเด็กผู้ชายอายุ 13 ปี ผิวคล้ำ เด็กคนนั้นผิวดำ เป็นเด็กคนเดียวที่มีเชื้อชาติต่างจากคนอื่น ๆ เห็นได้ชัดเจนว่าเด็กคนนี้กลัวว่าตนเองจะไม่ได้รับการต้อนรับ แต่เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงทอดพระเนตรเห็นเด็กคนนี้แล้วพระพักตร์ของพระองค์ก็ยิ้มไปด้วยรอยยิ้ม พระองค์ได้ยกพระหัตถ์ของพระองค์ด้วยลักษณะการต้อนรับอย่างงดงามพร้อมกับการเอ่ยเสียงอันดังเพื่อที่จะให้ทุกคนได้ยินว่านี่คือ ดอกกุหลาบสีดำ

ทันใดนั้นห้องนั้นก็เกิดความเงิบ ใบหน้าดำ ๆ นั้นได้กลับกลายเป็นหน้าที่เต็มไปด้วยความสุข และเต็มไปด้วยความรักซึ่งยากนักจะหาได้ในโลกนี้ ทำให้เด็กคนอื่น ๆ จ้องมองไปยังเด็กคนนั้นด้วยสายตาใหม่ที่เปลี่ยนไป พวกเขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าเด็กคนนั้นจะกลับกลายมาเป็นดอกกุหลาบสีดำที่สวยงาม

เด็กคนอื่นๆ รู้สึกอ่อนคลาย ไม่กังวล แต่พวกเขาเกิดความรู้สึกเครียดเมื่อได้ฟังความสนใจไปยัง พระอับดุลบาฮา พวกเขาได้ขำเลี้งดูไปยังเด็กผิวดำคนนั้นครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยสายตาที่แฝงไปด้วยความคิด แล้วพระอับดุลบาฮาได้ทรงสอนเด็กเหล่านั้นอย่างลึกซึ้งโดยที่เด็กเหล่านั้นไม่รู้ตัวว่าเขาถูกสอน

ทันทีที่แขกได้มาถึง พระอับดุลบาฮาได้ให้ใครคนหนึ่งออกไปซื้อขนม และเมื่อขนมมาถึงเป็นขนาด กล่อง 5 ปอนด์ มีราคาแพงเนื่องจากเป็นขนมที่ผสมช็อกโกแลต กระจดาห่อกล่องขนมได้ถูกแกะออก พระองค์ทรงล้างพระหัตถ์ของพระองค์เข้าไปในกล่องแล้วหยิบส่งใส่มือของเด็กแต่ละคน พระอับดุลบาฮาทรง เดินส่งขนมให้เด็กเป็นรอบวงกลมพร้อมกับทรงตรัสและแยมพระสรวลให้กับทุกคน แล้วพระองค์ก็เดิน กลับไปนั่งที่โต๊ะซึ่งพระองค์ทรงหยิบกล่องช็อกโกแลตแท่งยาวสีดำมา ครั้นแล้วพระองค์ ทรงวางกล่องซึ่ง ตอนนี้อยู่เหลือช็อกโกแลตอยู่อีกไม่กี่ชิ้นลงบนโต๊ะ พระองค์ทรงทอดพระเนตรไปยังกล่องช็อกโกแลตแล้วมอง ไปยังเด็กเหล่านั้นโดยรอบ เด็กเหล่านั้นทุกคน กำลังจ้องมองพระองค์อย่างใจจดใจจ่อเหมือนรอคอยบางสิ่ง พระองค์ทรงเดินเข้าไปยังห้องที่เด็กผิวดำกำลังนั่งอยู่โดยที่ไม่ตรัสสิ่งใดแต่พระองค์ทรงวาง ช็อกโกแลตที่ข้าง แก้มดำๆ ของเด็กคนนั้น

พระพักตร์ของพระอับดุลบาฮาสดใสเปล่งปลั่งขณะที่พระองค์ทรงโอบไหล่ของ เด็กคนนั้น ทำให้ความ สดชื่นสดใสแผ่ไปทั่วห้อง และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเด็กทุกคนสามารถที่จะเข้าใจได้ดูเหมือนพระองค์จะตรัสว่า เด็กผิวดำคนนั้น ไม่ใช่จะเป็นเพียงดอกกุหลาบสีดำเท่านั้นหากยังเป็นขนมสีดำอีกด้วย หากท่านได้กิน ช็อกโกแลตสีดำ ก็จะพบว่า เป็นช็อกโกแลตที่ดี หรือบางทีท่านอาจจะเห็นว่าน้องชายผิวดำคนนี้ของท่านเป็น น้องที่ดีด้วย ถ้าหากว่าท่านได้ลิ้มชิมรสในความดีงามของเขา

ครั้งหนึ่งที่พระอับดุลบาฮาพำนักที่วอชิงตัน ดี ซี พระองค์ได้เชิญเพื่อนผิวดำอเมริกันชื่อ คุณเกร เกอรี่ ไปบ้านของข้าราชการชั้นสูงผู้หนึ่งผู้ซึ่งให้เกียรติเชิญพระอับดุลบาฮาไปรับประทานอาหารเที่ยงที่บ้าน คุณเกรเกอรี่ รู้สึกแปลกใจเพราะว่าเขาทราบว่าเขาไม่ได้ถูกเชิญไปรับประทานอาหารเที่ยงและเขาก็ทราบว่า ไม่มีธรรมเนียมที่ไหนที่จะให้อเมริกันผิวขาวไปร่วมรับประทานอาหารกับคนผิวดำ แต่อย่างไรก็ตามเขาก็มี ความรู้สึกที่ต้องไปถ้าหากว่านายท่านปรารถนาจะพบเขา

พระอับดุลบาฮาได้มาพบกับเขาด้วยความกรุณาของพระผู้เป็นเจ้าคนทั้งสองได้พูดคุยกันหลายเรื่อง ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง ทันใดนั้นผู้รับใช้ได้ยืนอยู่ที่ประตูร้องบอกขึ้นว่า “เชิญรับประทานอาหารเที่ยงได้ แล้ว”

พระอับดุลบาฮารีบลุกขึ้นแล้วตรงไปยังห้องรับประทานอาหาร คุณเกรเกอร์ก็ตามหลังมา เขาไม่ทราบว่าเขาควรทำอะไร เขาควรจะไปหรือควรจรอ?

พระอับดุลบาฮาทรงเดินไปที่โต๊ะแล้วหยุดชะงักพร้อมกับตรัสด้วยเสียงอันดังเป็นภาษาอังกฤษว่า “คุณเกรเกอร์ เพื่อนของเราอยู่ที่ไหน เกรเกอร์ต้องมารับประทานอาหารเที่ยงกับเราด้วย”

มีสิ่งเดียวที่จะทำให้ได้ก็คือให้ผู้รับใช้ออกค้นหาคุณเกรเกอร์ ในระหว่างนั้นพระอับดุลบาฮาทรงเลื่อนมิด ซ่อม และแก้ผ้าไว้ข้างๆ เพื่อจัดที่ให้กับคุณเกรเกอร์

ดังนั้นคุณเกรเกอร์ก็ได้นั่งอยู่ข้างๆ พระอับดุลบาฮาที่โต๊ะตัวนั้นอย่างมีเกียรติ แล้วพระอับดุลบาฮาได้ทำให้งานเลี้ยงวันนั้นมีชีวิตชีวาสนุกสนานจนกระทั่งแขกทุกคนได้ลืมสิ่งเหลวไหลโง่เขลาไปได้ขณะหนึ่งในเรื่องความเกลียดชังระหว่างมนุษย์ เนื่องจากความแตกต่างในเรื่องสีผิว

พระอับดุลบาฮาไม่เคยที่จะรับรองของกำนัลที่เป็นเงินทองจากใคร แต่ถ้าเป็นของกำนัลธรรมดาๆ อย่างเช่น ผ้าเช็ดหน้า ขนมเป็นกล่อง ผลไม้ใส่ตะกร้า หรือเป็นช่อดอกไม้แล้ว พระองค์จะทรงรับไว้ด้วยความยินดี พระองค์จะรับด้วยการขอบคุณพร้อมรอยยิ้มแล้วพระองค์จะรีบแจกของกำนัลเหล่านั้นแก่เพื่อนๆ ที่มาเยี่ยม ทุกคนก็เต็มใจที่จะรับของกำนัลเหล่านั้นจากพระอับดุลบาฮา แม้แต่เจ้าของประเทศอิหร่านก็ยังทรงยอมรับของกำนัลจากพระองค์อย่างเช่นรองเท้าหนังสัตว์สีแดงซึ่งมีความอ่อนนุ่ม ที่พระอับดุลบาฮาได้ทรงประทานแก่เขาที่กรุงลอนดอน

วันหนึ่งมีสุภาพสตรีผู้หนึ่งพูดกับพระอับดุลบาฮาว่า “ดิฉันได้รับเช็คจากเพื่อนคนหนึ่งผู้ซึ่งขอให้พระองค์รับเช็คใบนี้ซื้อรถจักรยานยนต์ดีๆ ไว้ใช้งานในประเทศอังกฤษ และยุโรป

พระอับดุลบาฮาทรงตอบขึ้นว่า “เราขอรับไว้ด้วยความขอบคุณอย่างยิ่ง” พระองค์ทรงรับเช็คไว้ในมือทั้งสองของพระองค์พร้อมกับตรัสว่า “เราจะเปลี่ยนเช็คใบนี้เป็นของขวัญแล้ให้แก่นายากจน”

นี่ก็เป็นเรื่องราวที่บาไฮศาสนิกชนซึ่งมีอาชีพรับจ้างยากจนคนหนึ่งของเมืองอิสกาเบตได้ส่งของกำนัลแด่พระอับดุลบาฮา ชายคนนี้ได้ข่าวว่ามีผู้เดินทางคนหนึ่งกำลังจะผ่านเมืองนี้ไปที่เส้นทางของกรุงลอนดอนเพื่อจะไปพบพระอับดุลบาฮา เขาปรารถนาที่จะส่งของขวัญให้กับนายท่านอันเป็นที่รักของเขา แต่

เขาก็ไม่มีอะไรจะให้ ดังนั้นเขาจึงได้ขอให้ผู้เดินทางคนนั้นรับประทานอาหารเช้าของเขาซึ่งได้ห่อเอาไว้ในผ้าเช็ดหน้า แล้วให้อาหารห่อนี้ไปให้พระอับดุลบาฮาซึ่งเป็นผู้ที่เขารักมาก

หลายวันก่อนที่ผู้เดินทางจะไปถึงกรุงลอนดอน เขาไปหาพระอับดุลบาฮาในตอนเช้าที่พระอับดุลบาฮา กำลังจะรับประทานอาหารเช้าเที่ยงกับแขกคนอื่นๆ อยู่ นั่น ของขวัญของชายคนนั้นก็ได้นำมาแสดงพร้อมกับเรื่องราวที่ว่าของชิ้นนี้ส่งมาได้อย่างไร พระอับดุลบาฮาทรงแกะผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นออกดู ภายในผ้าผืนนั้นก็มีขนมปังดำ 1 ชิ้นกับแอปเปิ้ลที่เขียวแห่ง 1 ผล พระอับดุลบาฮาจะทำอย่างไรกับสิ่งนั้น พระองค์ทรงฉีกขนมปังดำออกเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วพระองค์ทรงชวนให้แขกคนอื่นๆ ร่วมรับประทานอาหารเช้าของชายคนนั้นกับพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “เชิญท่านร่วมรับประทานของขวัญแห่งความรักอันนี้กับเราด้วยเถิด”

ขณะที่พระอับดุลบาฮาพำนักอยู่ในกรุงดับลิน พระองค์ทรงพักอยู่ที่โรงแรมเล็กๆ แห่งหนึ่ง มีหญิงคนหนึ่งซึ่งพักอยู่ที่โรงแรมเดียวกันกับพระองค์ได้เล่าเรื่องให้ฟังดังนี้

เช้าตรู่ของวันหนึ่งเธอได้ขำเสียงออกไปที่หน้าต่างแล้ว เธอก็ได้เห็นพระอับดุลบาฮากำลังเดินไปเดินมาเพื่อบอกให้เลขาของพระองค์จับตาดูตามคำบอกของพระองค์ ขณะที่เธอจ้องมองอยู่นั้น ได้มีชายชราคนหนึ่งแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่สกปรกและขาดริ้ว ได้เดินผ่านโรงแรมไป ดังนั้นพระอับดุลบาฮาจึงได้ให้เลขาของพระองค์ไปตามชายชราคนนั้นกลับมา

ขณะที่ชายชราคนนั้นกำลังเดินใกล้เข้ามา พระอับดุลบาฮาทรงเสด็จตรงเข้าไปทักทายต้อนรับ พระองค์ทรงจับมือของชายชราผู้น่าสงสารไว้ด้วยพระพักตร์ที่ยิ้มแย้มราวกับว่าพระองค์กำลังต้อนรับสหายเก่า แล้วพระองค์ทรงพูดคุยกับเขาอยู่ประมาณ 2-3 นาที พระองค์ทรงพยายามที่จะให้ชายชราผู้นั้นรู้สึกสบายใจขึ้น ในที่สุดชายชราผู้นั้นได้ยิ้มเล็กน้อยแต่ก็ยังแฝงด้วยความเศร้าหมองอยู่ ในขณะที่พระอับดุลบาฮาทรงพูดคุยกับชายชราคนนั้น พระองค์ทรงฟังพิจารณาชายคนนั้นไปด้วย พระองค์ทรงสังเกตเห็นว่ากางเกงของเขาขาดจนเกือบจะนั่งไม่ได้ แล้วพระองค์ทรงตรัสว่า “พวกเราจะต้องจัดการเรื่องนี้”

ในเช้าวันนั้นถนนมีแต่ความว่างเปล่าเนื่องจากว่ายังเช้าอยู่มาก พระอับดุลบาฮาทรงก้าวเดินเข้าไปยังเงาของกำแพงแล้วทรงคลำเข้าไปในเสื้อคลุมของพระองค์พร้อมกับทรงหัวเราะ พระองค์ก็มัวตัวลงแล้วกางเกงของพระองค์ก็ตกลงมายังพื้น พระองค์ทรงสวมเสื้อคลุมแล้วทรงหันไปยังชายชราผู้นั้น พระองค์ทรงยื่นกางเกงของพระองค์ให้ชายผู้นั้น พระองค์ทรงตรัสขึ้นว่า “ขอพระผู้เป็นเจ้าจงคุ้มครองเจ้า” จากนั้น

พระองค์ทรงหันไปยังเลขาของพระองค์เพื่อจดบันทึกตามคำบอกของพระองค์ต่อไปราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

วันหนึ่งในกรุงลอนดอน มีแขกผู้หนึ่งได้ถามคำถามกับพระอับดุลบาฮา ดังนี้ “โลกที่เต็มไปด้วยความวุ่นวายไร้ความสุขจะกลับกลายเป็นโลกที่เต็มไปด้วยความสุข สันติได้อย่างไร?”

พระอับดุลบาฮาทรงตรัสแก่เขาว่า “นี่ก็ใกล้จะถึง 2000 ปีที่พระศาสดาทุกพระองค์ หรือแม้แต่พระเยซูคริสต์ทรงสอนให้ประชาชนของพระองค์สวดอธิษฐานดังนี้ “ขออาณาจักรแห่งพระผู้เป็นเจ้ากลับคืนมาอีก ขอพระผู้เป็นเจ้าจงสร้างโลกมนุษย์ให้เป็นดังสวรรค์” แล้วท่านคิดหรือว่าพระองค์จะขอให้ท่านสวดอธิษฐานขอในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ซึ่งบทสวดอธิษฐานนั้นก็ได้มีการทำนายไว้ก่อนแล้ว

แขกคนนั้นพูดว่า “พระอับดุลบาฮา แล้วเมื่อไรอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าจะมาถึง แล้วอีกนานเท่าไรที่พระผู้เป็นเจ้าจะบันดาลให้โลกมนุษย์เป็นเหมือนดังสวรรค์”

พระอับดุลบาฮาตรัสว่า “ก็ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละคนได้รับใช้ศาสนาทั้งวันทั้งคืนหรือไม่ เจ้าก็เป็นตะเกียงที่เราได้จุดให้ความสว่างด้วยมือของเราเอง ฉะนั้นเจ้าจงไปจุดตะเกียงดวงอื่นๆ ให้สว่างขึ้นจนกว่าผู้รับใช้ที่กระจัดกระจายกันอยู่นั้นได้เข้ามารวมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

พระองค์ตรัสว่า “ผู้ที่ทำงานอยู่โดยลำพังก็เหมือนกับมดแต่ถ้ามดเหล่านั้นได้รวมตัวกันมันก็จะกลายเป็นนกอินทรี ฉะนั้นผู้ที่ทำงานตามลำพังกันน้อยๆ ถ้าได้มาทำงานร่วมกัน เขาเหล่านั้นก็จะกลายเป็นเสมือนแม่น้ำอันกว้างใหญ่ ที่จะพัดพาเอาสายน้ำสะอาดแห่งชีวิตเข้าไปยังที่แห้งแล้งของโลก แต่เมื่อแม่น้ำแห่งชีวิตนี้เกิดท่วมเมื่อไหร่ ก็จะช่วยพัดพาเอาความทุกข์ ความเศร้าโศกนั้นไปด้วย จงมีความสามัคคี จงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การแยกกันตามลำพังนั้นก็เป็นอันตรายเพราะอาจจะล้มหรือถูกพัดพาไปได้”

พระอับดุลบาฮาทรงมองทุกคนที่พระองค์ทรงพบเห็นนั้นเป็นเสมือนสมาชิกคนหนึ่งในการครอบครัวของพระองค์ วันหนึ่งขณะที่พระองค์กำลังนั่งประทับอยู่กับสุภาพสตรี 2 ท่าน ในประเทศอังกฤษสุภาพสตรีท่านหนึ่งก็ได้ถามพระองค์ว่า “นายท่าน ท่านจะไม่เดินทางกลับไปยังกรุงไฮฟา เพื่อไปอยู่กับครอบครัวของท่าน

หรือ” พระองค์ทรงยิ้มแล้วตรัสว่า “เราปรารถนาที่จะให้เจ้า 2 คนเป็นบุตรสาวของเรา เจ้าก็จะเป็นที่รักของเราเช่นเดียวกับบุตรสาวของเราเองที่อยู่กรุงไฮฟา”

ทำให้สุภาพสตรี 2 ท่านนั้นแทบจะไม่เชื่อหูของตนเอง เธอทั้ง 2 เกิดความแปลกใจที่ว่าเธอ 2 คนได้รับเกียรติมากขนาดนั้นได้อย่างไร แต่ก็เป็นที่ทำให้เธอทั้ง 2 เข้าใจความหมายของพระอับดุลบาฮาได้ว่าหมายถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของมนุษยชาติ และทุกคนก็เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว

พระอับดุลบาฮาเป็นผู้ที่รักเอ็นดูเด็ก วันหนึ่งมีคนเชิญให้พระองค์กับเพื่อนบาไฮศาสนิกชน 2-3 คนไปยังเมืองอิสซึนในกรุงลอนดอนเพื่อไปเยี่ยมครอบครัวครอบครัวหนึ่งที่มีลูกน้อยๆ 3 คน เด็กเหล่านั้นก็ปีนขึ้นบนเขาของพระองค์บ้างก็โอบคอของพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงเริ่มตรัสบางสิ่งบางอย่างนั้น ทำให้เด็กทั้ง 3 คนอยู่ในความเงียบได้

ขณะที่พระองค์ทรงตรัสอยู่นั้น พระอับดุลบาฮาทรงดึงเอาเส้นผมเส้นเล็กๆ พร้อมกับตรัสว่า “ขอจงประทานพรให้แก่เด็กเหล่านั้น” จากที่พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “เด็กเหล่านั้นคืออาณาจักรแห่งสวรรค์ เด็กๆ ไม่มีความปรารถนาทางโลก หัวใจของเด็กเหล่านั้นบริสุทธิ์ เราทุกคนจะต้องเป็นเหมือนเด็กเหล่านั้น..... เราทุกคนจะต้องทำหัวใจบริสุทธิ์เพื่อที่ว่า เราทุกคนอาจจะได้พบพระผู้เป็นเจ้าในการเปิดเผยครั้งยิ่งใหญ่ของพระองค์ และขอให้มีความเชื่อฟังต่อกฎต่างๆ ที่บัญญัติขึ้นโดยศาสนทูตของพระองค์ซึ่งจะเป็นสิ่งนำทางให้กับเราทุกคน”

ในวันต่อมา พระองค์ทรงเดินเล่นอยู่ในสวนริสมอนด์ ที่นั่นพระองค์ทรงดูการแข่งขันม้าของเด็ก 2 คน แต่ดูเหมือนว่าพระอับดุลบาฮาจะรู้สึกพอพระทัยที่ม้าของเด็กผู้หญิงชนะในการแข่งขัน พระองค์ทรงตะโกนให้แก่เด็กหญิงคนนั้นว่า “เก่งมาก เก่งจริงๆ”

พระอับดุลบาฮาทรงปรารถนาที่จะให้ประชาชนอยู่กันอย่างมีความสุข พระองค์ได้แสดงเจตนาข้อนี้ออกมาด้วยวิธีการต่างๆ พระองค์มักจะทรงถามประชาชนว่า “เจ้าสบายดีไหม เจ้ามีความสุขไหม”

ในวันหนึ่งที่กรุงลอนดอน พระองค์ทรงได้ยินเสียงหัวเราะดังลั่นมาจากครัว พระอับดุลบาฮาทรงรีบไปร่วมกับกลุ่มที่กำลังมีความสุขอยู่

พระองค์ตรัสว่า “เรารู้สึกดีใจด้วยที่พวกเจ้ากำลังมีความสุขไหนบอกเราซิว่าพวกเจ้ากำลังหัวเราะอะไร?”

คือว่าผู้ใช้ชาวอิหร่านกำลังพูดคุยกับแม่บ้านชาวอังกฤษ ผู้รับใช้ชาวอิหร่านบอกว่า “ผู้หญิงชาวตะวันตกจะใช้ผ้าคลุมหน้า และต้องทำงานทุกอย่าง” แม่บ้านชาวอังกฤษตอบว่า “ผู้หญิงตะวันตกไม่ต้องคลุมหน้าแล้วไม่ต้องเอาใจใส่อะไรมากนักอย่างน้อยผู้ชายเขาก็ต้องช่วยงานบางอย่าง คุณควรล้างภาชนะเครื่องเงินให้สะอาดดีกว่า”

พระอับดุลบาฮาทรงหัวเราะอย่างขบขัน และทรงประทานเหรียญทองเล็กๆ ให้กับคนทั้งสอง เพียงเพื่อความสบายใจของคนทั้งสอง

พระอับดุลบาฮาทรงให้ความสนใจในความก้าวหน้าของสตรีและหน้าที่การงานของสตรี ขณะที่พระองค์ทรงพำนักอยู่ในยุโรปและอเมริกา พระองค์ทรงรู้จักสตรีหลายคนเป็นอย่างดีคืออย่างเช่น คุณแอนนี่ เบเชนท์ ซึ่งเป็นประธานของสมาคมปรัชญาธรรมศาสนา และหัวหน้าขององค์การสตรีต่างๆ หัวหน้าของสมาคมแรงงาน อาจารย์ของวิทยาลัยสตรี รวมทั้งสตรีอื่นๆ ที่มาเยี่ยมพระองค์

วันหนึ่งมีสุภาพสตรีผู้หนึ่งเป็นผู้ที่มีความยึดมั่นในสิทธิการออกเสียงของสตรีได้ไปพบพระอับดุลบาฮาพระองค์ทรงตรัสถึงฐานะของสตรีทั่วๆ ไปในทุกภาคของโลก แล้วพระองค์ทรงหันไปยังสตรีผู้นั้นพร้อมทั้งตรัสว่า “ไหนเจ้าจงบอกเหตุผลของเจ้าที่มีความเชื่อว่าปัจจุบันสตรีควรมีสิทธิในการออกเสียง”

สตรีผู้นั้นตอบว่า “ดิฉันเชื่อแน่ว่าเมื่อมีการแบ่งแยกเชื้อชาติของมนุษย์แล้วนั้นก็หมายความว่าจำเป็นต้องมีการยกระดับของสตรีให้สูงขึ้น นกนั้นจะบินไปไม่ได้ถ้าหากว่ามีปีกเพียงข้างเดียว”

พระอับดุลบาฮาตรัสกับพระทัยต่อคำตอบนั้น พระองค์ทรงยิ้มแล้วตรัสถามว่า “แต่ถ้าหากว่ามีปีกของนกข้างหนึ่งแข็งแรงกว่าปีกอีกข้างหนึ่งแล้วเจ้าจะทำเช่นไร”

เธอตอบขึ้นว่า “เมื่อเป็นเช่นนั้นเราก็ต้องทำให้ปีกข้างที่อ่อนนั้นให้แข็งแรงยิ่งขึ้น มิฉะนั้นแล้วนกตัวนั้นก็บินไม่ได้สะดวก”

แล้วพระอับดุลบาฮาตรัสยิ้มอีกครั้งพร้อมกับตรัสว่า “ถ้าเราพิสูจน์ให้เจ้าเห็นว่าสตรีนั้นเป็นปีกที่แข็งแรงกว่า แล้วเจ้าจะว่าอย่างไร?”

สตรีผู้นั้นจึงตอบด้วยความฉลาดขึ้นว่า “ท่านก็จะเป็นบุคคลที่ดิฉันระลึกถึงตลอดไป”

ประชาชนทั่วไปมักจะแปลกใจว่าเหตุใดพระอับดุลบาฮายังทรงมีพลานามัยแข็งแรงอยู่ตลอดเวลา

วันหนึ่งหลังจากที่มีการประชุมกันแล้ว พระอับดุลบาฮาได้เสด็จกลับถึงที่บ้านพักของพระองค์ด้วยความเหน็ดเหนื่อยอย่างมาก พระสหายของพระองค์รู้สึกไม่สบายใจที่ได้เห็นพระองค์ทรงอิทรอยเช่นนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนเช้าที่พระองค์ทรงก้าวขึ้นบันไดในแต่ละครั้ง

ทันใดนั้นทุกคนต้องรู้สึกประหลาดใจที่พระองค์ทรงวิ่งขึ้นไปยังชั้นบนสุดโดยที่ไม่มีการหยุดพัก แล้วพระองค์ทรงมองลงมายังพระสหายของพระองค์ซึ่งอยู่ชั้นล่าง พร้อมกับตรัสขึ้นว่า “พวกเจ้าทุกคนชราแล้ว แต่เรายังหนุ่มแน่นอยู่” อาการเหน็ดเหนื่อยได้หายไปจากพระพักตร์ของพระองค์จนหมดสิ้น ขณะที่พระองค์ทรงยืนยิ้มให้กับพวกเขาอยู่ที่นั่น

เมื่อได้เห็นเช่นนั้นทำให้ทุกคนรู้สึกแปลกใจยิ่งนัก พระอับดุลบาฮาทรงตรัสว่า “ด้วยอำนาจกำลังของพระบาฮาอูลลาะห์ทุกสิ่งทุกอย่างก็สามารถที่จะทำให้สำเร็จลุล่วงไปได้ และตัวเราก็ได้ใช้พลังอำนาจนั้นด้วย”

แม้ว่าพระอับดุลบาฮาจะตรัสภาษาอังกฤษได้เพียงไม่กี่คำ แต่พระองค์สามารถที่จะสื่อข่าวสารของพระองค์ให้เป็นที่เข้าใจของผู้อื่นได้โดยไม่ยากนัก ถ้าหากว่าพระองค์ไม่สามารถที่จะทำให้ผู้อื่นเข้าใจด้วยคำพูด พระองค์จะทรงตรัสแก่หัวใจของผู้อื่นจนผู้อื่นเข้าใจได้

มีเรื่องของนักขุดแร่ชาวอเมริกันผู้หนึ่งซึ่งอ่านหนังสือไม่ออกเขียนหนังสือไม่ได้ เขาได้ข่าวของพระอับดุลบาฮา แล้วเขาเดินทางด้วยเท้าเพื่อที่จะไปพบพระองค์ซึ่งตอนนั้นพระองค์พำนักอยู่ที่ซานฟรานซิสโก ถึงแม้ว่าชายคนนี้จะไม่ได้รับการศึกษาก็ตาม แต่เขาก็มีจิตศรัทธาอย่างแรงกล้า วันหนึ่งเขาได้ไปยังที่ประชุมซึ่งมีพระอับดุลบาฮาเป็นผู้กล่าว เขาได้ฟังพระอับดุลบาฮาพูดด้วยดวงตาและหัวใจของเขาเฝ้าติดตามความเคลื่อนไหวทุกอิริยาบถและคำพูดทุกคำพูด รวบรวมว่าเขากำลังดื่มน้ำไหลมาจากสายธารอันบริสุทธิ์

ขณะที่ผู้แปลได้เริ่มแปลเป็นประโยคภาษาอังกฤษ นักขุดแร่ได้กระซิบขึ้นว่า “ทำไมไม่ให้ชายคนนั้นแปล”

ครั้งพระอับดุลบาฮาตรัสต่อไป นักขุดแร่คนนั้นได้ฟังอย่างสบายใจ แต่เมื่อผู้แปลเริ่มทำการแปลเป็นภาษาอังกฤษอีกทำให้นักขุดแร่รู้สึกเบื่อแล้วพูดขึ้นว่า “เพราะเหตุใดคนเหล่านั้นจึงยอมให้ชายคนนั้นมาพูดขัดจังหวะเขาควรจะออกไปได้แล้ว”

ผู้ที่นั่งถัดจากนักชุดแร่ได้พูดชี้แจงว่า “ชายคนนั้นเขาเป็นเจ้าหน้าที่แปล เขาทำหน้าที่แปลจากภาษาอิหร่านให้เป็นภาษาอังกฤษเพื่อที่จะให้คุณเข้าใจ”

นักชุดแร่ตอบว่า “พระองค์กำลังพูดเป็นภาษาอิหร่านอยู่หรือ แล้วเหตุใดทุกคนสามารถฟังพระองค์ได้อย่างเข้าใจ”

พระอับดุลบาฮา มิเคยทรงกลัวต่อสิ่งใด ขณะที่พระองค์พำนักอยู่ในกรุงปารีส มีบาทหลวงคาทอลิกคนหนึ่งซึ่งเป็นสตรีผู้มีชื่อเสียง ได้รับจดหมายฉบับหนึ่งดังมีข้อความว่า “ขอให้เตือนพระอับดุลบาฮาว่าอาจจะเกิดอันตรายต่อพระองค์ในการที่พระองค์จะเดินทางไปยังเมืองหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจว่าพระองค์จะเดินทางไปไม่ช้านี้”

ชายผู้เขียนจดหมายฉบับนั้นเป็นเพื่อนที่เชื่อใจได้ของเธอ ดังนั้นเธอจึงคิดว่าควรจะบอกให้พระอับดุลบาฮาทราบถึงอันตรายไว้

เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงได้ยินข่าวนั้นพระองค์ทรงยิ้มแล้วตรัสขึ้นว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าคงยังไม่รู้ว่าตลอดชีวิตของเรานั้น เราหวังว่าสักวันหนึ่งเราคงจะผ่านพ้นอันตรายไปได้ ฉะนั้นเราควรที่จะดีใจต่อการจากโลกนี้ไปเพื่อไปพบกับพระบิดาของเรามิใช่หรือ?”

สุภาพสตรีผู้นั้นลืมนึกถึงความทุกข์และความกลัว แล้วเธอก็พูดขึ้นว่า “ข้าแต่นายท่าน พวกเราทุกคนไม่ปรารถนาที่จะให้พระองค์จากพวกเราไปในลักษณะเช่นนั้น”

พระองค์ตรัสว่า “อย่าได้กังวลไปเลย ศัตรูเหล่านั้นจะไม่มีอิทธิพลเหนือชีวิตของเรา เว้นเสียแต่ว่าพวกเขาได้รับอำนาจจากเบื้องบน หากว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าที่รักของเราปรารถนาเช่นนั้นแล้ว เรายินดีที่จะสละเลือดเนื้อและชีวิตของเรา ณ เบื้องยุคลบาทของพระองค์ซึ่งจะเป็นวันที่เรามีความภูมิใจมาก แล้วเราก็มิปรารถนาที่จะให้ถึงวันนั้น”

เมื่อพระอับดุลบาฮาทรงตรัสในถ้อยคำเหล่านั้น ทำให้สหายของพระองค์เกิดความเข้าใจใหม่ในความหมายที่กล่าวเอาไว้ในศาสนาแล้ว สักวันหนึ่งศาสนาของเขาเหล่านั้นก็จะแข็งแกร่งขึ้น เมื่อมีคนอื่นมาขออยู่กับเขาด้วยในสวนแห่งนั้นแล้ว เตือนพวกเขาว่าเพียงแต่พระอับดุลบาฮาจะไม่ปลอดภัยเท่านั้น แต่แม้กระทั่งชีวิตของเขาเองก็ตกอยู่ในอันตรายด้วย มีคนหนึ่งจำนวนนั้นตอบขึ้นอย่างเยือกเย็นว่า “พลังอำนาจ

ใดซึ่งปกป้องพระองค์ ก็คงจะให้ความปกป้องคุ้มครองผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย เพราะฉะนั้นพวกเราทุกคนอย่าได้กลัวไปเลย”

ชายคนนั้นรู้สึกแปลกๆ ต่อคำตอบเช่นนั้น เขาจึงเดินจากไปโดยที่ไม่ได้พูดอะไรเลย

2 วันก่อนที่พระอับดุลบาฮาจะออกเดินทางจากกรุงปารีสก็มีหญิงผู้หนึ่งรีบเดินเข้าไปในกลุ่มสังสรรค์ซึ่งจัดขึ้นที่บ้านพักของพระอับดุลบาฮา เธอพูดว่า “ดิฉันรู้สึกดีใจเหลือเกินที่มาทันเวลา ดิฉันจะต้องบอกให้พวกท่านทราบถึงเหตุผลแปลกๆ ในการที่ดิฉันรีบเดินทางออกประเทศอเมริกา” ขณะที่คนหลายคนฟังอยู่นั้น สุภาพสตรีผู้นั้นก็ได้เล่าเรื่องของเธอให้ฟังดังนี้

เธอเล่าว่า “วันหนึ่งบุตรสาวน้อยๆ ของดิฉันทำให้ดิฉันประหลาดใจในคำพูด “คุณแม่ขา ถ้าพระเยซูเจ้ามีอยู่ในโลกนี้จริง แล้วคุณแม่จะทำอย่างไร” เธอก็พูดว่า “ลูกรัก แม่ก็จะโดยสารขึ้นรถไฟขบวนแรกเพื่อที่จะไปหาพระองค์ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ เด็กน้อยก็พูดว่า “คะ คุณแม่ขา พระองค์ทรงอยู่ในโลกนี้” ดิฉันรู้สึกสังหรณ์ใจต่อคำพูดของลูกน้อย ดิฉันจึงพูดขึ้นว่า “ลูกจ๋า ลูกหมายถึงอะไร? แล้วลูกรู้ได้อย่างไร” เด็กน้อยคนนั้นก็ตอบว่า “พระองค์มาบอกลูกด้วยตัวของพระองค์เอง เมื่อเป็นเช่นนั้นแน่นอนที่สุดว่าพระองค์ทรงมีอยู่ในโลกนี้จริงๆ “

ดิฉันคิดจนงงไปหมด “นี่จะเป็นศาสน์ศักดิ์สิทธิ์ที่ดิฉันได้รับมาจากลูกของดิฉันหรือเปล่า” แล้วดิฉันก็สวดอธิษฐานเพื่อความกระจ่างแก่ดิฉันเกี่ยวกับเรื่องนี้

“วันต่อมาลูกก็ได้พูดให้ดิฉันฟังอีก ซึ่งตัวลูกเองไม่เข้าใจว่าเหตุใดดิฉันจึงไม่ทำอะไรเลยต่อคำบอกเล่าของแก” เด็กน้อยจึงพูดว่า “คุณแม่ขา ทำไมคุณแม่ไม่ไปหาพระเยซูเจ้าหละ พระองค์ได้บอกลูกถึง 2 ครั้ง พระองค์อยู่ในโลกนี้จริงๆ” ดิฉันจึงตอบว่า “ลูกรัก แม่ไม่รู้ว่าพระองค์อยู่แห่งใด แล้วจะให้แม่ไปพบกับพระองค์ได้อย่างไร” เด็กน้อยพูดว่า “คุณแม่ขาพวกเรารู้คะ พวกเรารู้คะ”

บ่ายวันเดียวกันนั้น ดิฉันได้พาลูกน้อยไปเดินเล่น ทันใดนั้นลูกน้อยได้หยุดยืนแล้วร้องออกมาว่า “พระองค์อยู่ที่นั่น พระองค์อยู่ที่นั่น ลูกน้อยของดิฉันตื่นแต่ต้นจนตัวสั่น พร้อมกับชี้ไปที่กระจกของร้านค้าแห่งหนึ่งที่มีภาพถ่ายของพระอับดุลบาฮา ดิฉันได้ซื้อภาพนั้นไว้จึงได้พบที่อยู่แห่งนี้ แล้วจึงโดยสารเรือมาในคืนเดียวกันนั้น และตอนนี้ดิฉันก็มาอยู่ที่นี่แล้ว”

วันหนึ่งขณะที่พระอับดุลบาฮาอยู่ที่กรุงลอนดอน มีหญิงคนหนึ่งได้ขออนุญาตเข้าพบพระองค์ ผู้ที่พบเธอในห้องโถงนั้นก็ถามขึ้นว่า “คุณมีนัดไว้หรือเปล่า?” หญิงคนนั้นไม่ได้นัดไว้จึงรู้สึกไม่สบายใจ ผู้นั้นจึงตอบว่า “ขอโทษนะครับ พระองค์ไม่ว่างในตอนนี้อกำลังมีแขกสำคัญอยู่ จะเข้าไปรบกวนไม่ได้”

หญิงคนนั้นหันหลังกลับไปด้วยความรู้สึกผิดหวังอย่างมากแต่ก็มีกลัรบกวอนอ่อนวอนต่อไป เธอจึงเดินลงบันไดไปและกำลังจะออกจากบ้านหลังนั้นอยู่พอดี ก็มีผู้นำข่าวจากพระอับดุลบาฮาวิ่งมายังเธอไว้

ผู้นำข่าวพูดว่า “พระอับดุลบาฮาปรารถนาจะพบท่าน ท่านจะต้องกลับไป พระองค์ทรงบอกให้ผมนำท่านกลับไปหาพระองค์ ทุกคนที่อยู่ในบ้านหลังนั้นได้ยินเสียงของพระอับดุลบาฮาจากประตูห้องรับแขกของพระองค์ว่า “จิตใจได้รับความเจ็บปวด จงรีบกลับไปนำเธอมาหาเรา”

คืนหนึ่งในกรุงลอนดอน สหายของพระองค์ได้ตกลงที่จะอยู่กับพระอับดุลบาฮาตามลำพังในตอนเย็น ซึ่งเป็นโอกาสที่หาได้ยากมาก สหายเหล่านั้นรู้สึกดีใจมากที่พวกเขาทุกคนจะได้มีโอกาสอยู่พบกับพระอับดุลบาฮาตามลำพังโดยพร้อมหน้า หลังจากนั้นครึ่งชั่วโมง การชุมนุมก็ต้องหยุดชะงักเนื่องจากมีนักข่าวหนังสือพิมพ์ท่านหนึ่งได้พาตัวเองแทรกผ่านผู้รับใช้เหล่านั้นแล้วตรงเข้าไปสัมภาษณ์พระอับดุลบาฮา นักข่าวผู้นั้นเข้าไปในห้องแล้วนั่งลงบนเก้าอี้จุดบุหรี่สูบโดยไม่มีการเชื้อเชิญ ครั้นแล้วจึงพูดกับพระอับดุลบาฮาว่า “ผมกำลังเขียนข่าวลงหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง ผมจะขอออกประเด็นต่างๆ ให้ท่านทราบ”

นักข่าวคนนั้นยังคงคุยต่อไปด้วยท่าทางที่ไม่สุภาพส่วนคนอื่น ๆ ที่อยู่ในที่นั้นไม่พูดอะไร ชายนักข่าวคนนี้ได้ทำให้แผนการของพวกเขาเสียไปหมด สำหรับในเย็นวันนั้น

หลังจากนั้นครู่หนึ่ง พระอับดุลบาฮาทรงลุกขึ้น แล้วส่งสัญญาณให้นักข่าวคนนั้นตามพระองค์ออกไป ทั้งพระอับดุลบาฮาและนักข่าวผู้นั้นได้เดินไปยังห้องส่วนพระองค์ของพระอับดุลบาฮา ช่วงที่พระอับดุลบาฮาทั้งให้สหายเหล่านั้นอยู่ตามลำพัง ห้องนั้นก็มืดความว่างเปล่า พวกเขาต่างคนต่างมองหน้ากันที่รู้แน่ ๆ ก็คือนักข่าวผู้นำเกลียดคนนั้น และพระอับดุลบาฮาได้ออกไปเสียแล้ว

สุภาพสตรีผู้เป็นเจ้าของบ้านไม่ทราบจะจัดการอย่างไร เธอได้ไปที่ประตูห้องของพระอับดุลบาฮา แล้วพูดกับเลขาของพระองค์ว่า “คุณกรุณาเรียนให้พระอับดุลบาฮาทราบว่า สุภาพสตรีหลายท่านที่ได้นัดหมายกับพระองค์ไว้นั้นกำลังรอคอยความกรุณาจากพระองค์”

สุภาพสตรีผู้นั้นกลับไปที่แขกแล้วคอยฟังผล ทันใดนั้น พวกเขาเหล่านั้นได้ยินเสียงฝีเท้ามาทางประตูแล้วพวกเขาเหล่านั้นยังได้ยินเสียงกล่าวลาอย่างเป็นทางการที่ตรงประตูนั้นด้วย หลังจากนั้นพระอับดุลบาฮา ทรงเสด็จกลับมาหาพวกเขา

สหายทุกคนรู้สึกดีใจที่ได้พบกับพระองค์อีกครั้งขณะที่พระอับดุลบาฮามาถึงประตู พระองค์ทรงมองไปยังพวกเขาทุกคนด้วยใบหน้าซึ่งขงแล้วตรัสว่า “เจ้าทั้งหลายกำลังที่จะทำให้ชายผู้นำสงสารผู้นั้นรู้สึกไม่ได้รับความสะดวกด้วยความต้องการที่จะให้เขาออกไปเสียจากที่นี่ แล้วเราได้นำเขาออกไป เพื่อให้เขาสบายใจขึ้น”

ในวันหนึ่งที่กรุงลอนดอน มีเสียงของชายผู้หนึ่งดังขึ้นที่ประตูของห้องโถง เขาได้ถามขึ้นว่า “หญิงเจ้าของบ้านอยู่ข้างในไหม?”

ผู้รับใช้ตอบว่า “อยู่ แต่ว่า.....”

เขาจึงร้องขึ้นว่า “ได้โปรดเถิด ผมจะต้องพบเธอให้ได้” สุภาพสตรีเจ้าของบ้านได้ยินเขาพูดเช่นนั้นจึงเดินไปที่ประตู

เขาถามว่า “คุณเป็นเจ้าของบ้านของพระอับดุลบาฮาใช่ไหมครับ?”

“ค่ะ คุณต้องการจะพบดิฉันหรือ?”

เขาตอบว่า “ผมได้เดินทางมาเป็นระยะทาง 30 ไมล์ เพื่อจุดประสงค์ดังกล่าว”

เธอพูดว่า “เข้ามานั่งพักข้างในก่อน หลังจากที่รับประทานอาหารแล้ว คุณค่อยเล่าให้ดิฉันฟัง”

ชายคนนั้นได้เข้าไปในบ้านแล้วนั่งลงในห้องรับประทานอาหารลักษณะเหมือนกับคนจรจัดหรือขอทานจนๆ คนหนึ่ง แต่ในตอนที่เขาพูด จะรู้ว่าเขามีได้เป็นคนเช่นนั้นเลย แล้วเขาได้เริ่มเล่าเรื่องราวของเขาให้ฟังดังนี้

“แต่ก่อนนั้นผมไม่ได้เป็นอย่างที่คุณเห็นตอนนี้ คุณพ่อของผมเป็นนักแสดงธรรมสั่งสอนคนในชนบท แล้วผมก็มีโอกาสเข้าเรียนในโรงเรียนดีๆ แห่งหนึ่ง แต่ตอนนี้ผมไม่มีแม่กระทั่งบ้าน ผมต้องไปนอนอยู่ตามตลิ่งของแม่น้ำเทมส์ ส่วนการที่ผมไปที่นั่นได้อย่างไรมิใช่เป็นสิ่งสำคัญ เมื่อคืนนี้ผมจึงตัดสินใจเลิกการใช้ชีวิตแบบเปล่าประโยชน์เสียเพราะมันมิได้ก่อให้เกิดประโยชน์อันใดแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและเพื่อนมนุษย์ ขณะที่ผมกำลังลำดับความคิดของผมอยู่นั้นก็เกือบจะเป็นก้าวเดินก้าวสุดท้ายของผม ผมได้ผ่านร้านขายหนังสือพิมพ์ร้านหนึ่งแล้วได้เห็นใบหน้าของพระองค์ในกระจก ผมจึงยืนดูใบหน้านั้นราวกับตรึงอยู่ ณ ที่นั้น ดูเหมือนพระองค์ทรงตรัสกับผมแล้วทรงเรียกผมไปพบกับพระองค์”

เขาได้นำเอาหนังสือพิมพ์ติดตัวไปกับเขาด้วย สตรีเจ้าของบ้านจึงได้เห็นภาพถ่ายของพระอับดุลบาฮา

ชายคนนั้นเล่าต่อไปว่า “ผมได้อ่านหนังสือพิมพ์จึงรู้ว่าพระองค์อยู่ที่นี้อยู่ในบ้านหลังนี้ ผมคิดในใจว่า ถ้าหากท่านผู้นี้ยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้จริง ผมก็จะเปลี่ยนความคิดและขอเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้ง แล้วผมได้เดินทางมายังที่นี่ ผมมาที่นี่เพื่อที่จะพบกับพระองค์ พระองค์อยู่ที่นี้ไหมขอพระองค์ออกมาพบผมจะได้ไหมขอได้โปรดเถิด”

เธอตอบว่า “ได้ซิคะ พระองค์จะออกมาพบคุณ มาซิไปหาพระองค์”

เมื่อสุภาพสตรีผู้นั้นได้เคาะประตูห้องของพระอับดุลบาฮาพระองค์ทรงออกมาเปิดประตูด้วยพระองค์เอง แล้วทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปราวกับว่าพระองค์กำลังคอยหวังที่จะได้พบกับเพื่อนรัก

พระองค์ตรัสว่า “ยินดีต้อนรับ ด้วยความยินดียิ่ง เรารู้สึกดีใจมากที่เจ้าได้มา เขิญนั่ง”

ชายผู้นำสงสารจึงได้นั่งลงบนเก้าอี้ตัวเตี้ยซึ่งวางอยู่ใกล้กับพระบาทของพระองค์ ชายคนนั้นรู้สึกสันมากจนไม่อาจที่จะกล่าวสิ่งใดออกมาได้

พระอับดุลบาฮาตรัสว่า “จงเป็นสุข จงมีความสุขสบายใจ” แล้วพระองค์ทรงจับมือข้างหนึ่งของชายผู้นำสงสารไว้และทรงเอาพระหัตถ์แตะลงเบาๆ ที่ศีรษะซึ่งกำลังก้มของชายผู้นั้น พระอับดุลบาฮาทรงแย้มพระสรวลซึ่งเป็นยิ้มแห่งความรัก ความเข้าใจ แล้วทรงตรัสต่อไปว่า “ขออย่าได้ทุกข์ใจไปเลยเมื่อความตกต่ำได้เกิดกับเจ้า คุณความดีรวมทั้งอำนาจของพระผู้เป็นเจ้ามิได้จำกัดแก่ผู้ใดผู้หนึ่ง แต่จะให้แต่ทุกจิตวิญญาณที่อยู่ในโลกนี้ แม้ว่าเจ้าจะจน แต่เจ้าเป็นผู้มั่งคั่งร่ำรวยในอาณาจักรพระผู้เป็นเจ้า”

ถ้อยวจนะล้วนแต่เป็นการปลอบโยน ให้กำลังใจ และยังเป็นการเยียวรักษาให้แก่ชายคนนั้น และดูเหมือนว่าความขุ่นมัวแห่งความทุกข์ก็ได้จางหายไป ซึ่งบัดนี้ได้เข้าไปสู่ความรักความอบอุ่นของพระองค์แล้ว

ตอนที่ชายแปลกหน้ากำลังที่เดินลुकจากไป ได้เกิดความแปลกใหม่ขึ้นในใบหน้าของเขา เขาได้ยืนในท่าตรงแทนที่จะยืนโก้งโค้ง แล้วอย่างเท่าก้าวเดินอย่างมั่นใจด้วยมีจิตมุ่งมั่นอย่างชัดเจน เขาหันหน้าไปยังสุภาพสตรีเจ้าของบ้านแล้วพูดขึ้นว่า “กรุณาเขียนถ้อยคำวณะของพระองค์ให้ผมด้วยครับ ผมได้รับหมดแล้วทุกสิ่งที่ผมได้คาดหวังไว้หรือแม้กระทั่งสิ่งอื่นๆ นอกเหนือจากนั้นด้วย”

สุภาพสตรีถามว่า “แล้วตอนนี้คุณจะทำอย่างไรต่อไป”

“ผมจะกลับไปทำนา ผมสามารถเลี้ยงชีพได้ด้วยสิ่งที่มีความจำเป็นแก่ความต้องการ และเมื่อผมสะสมเงินได้พอเพียงผมก็จะซื้อที่ดินผืนเล็กๆ ไร่สัก 1 แห่ง เพื่อปลูกสร้างกระท่อมน้อยๆ ในพื้นที่ผืนนั้นไว้ด้วย แล้วผมจะปลูกต้นไม้ไว้อโอเล่ห์สงจำหน่ายตลาด อย่างที่พระองค์ทรงตรัสเอาไว้ “ความยากจนไม่ใช่เป็นสิ่งสำคัญแต่การทำงานถือว่าเป็นการเคารพบูชา ผมไม่จำเป็นที่จะกล่าวคำขอบคุณใช้ไหมครับ ขอลาก่อน” แล้วชายคนนั้นได้เดินจากไป

พระอับดุลบาฮามีไชจะทรงคอยผู้ที่มาหาพระองค์เท่านั้น แต่ถ้าหากว่าใครต้องการที่จะพบพระองค์ พระองค์ก็มักจะเสด็จไปหาเขา

ขณะที่พระอับดุลบาฮาประทับอยู่กรุงปารีส เอกอัครราชทูตของญี่ปุ่นจะต้องเดินทางไปกรุงเม็กซิโก ภรรยาของเขามีความประสงค์ที่จะพบพระอับดุลบาฮาแต่ว่าเธอไม่สบาย

เธอพูดว่า “ดิฉันรู้สึกเสียใจ ที่ดิฉันออกไปข้างนอกในเย็นวันนี้ไม่ได้ เนื่องจากดิฉันเป็นหวัดอย่างแรง และพรุ่งนี้เช้าตรู่ดิฉันจะต้องเดินทางไปยังประเทศสเปน จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะไปพบพระองค์”

ได้มีคนไปเล่าคำกล่าวนี้ให้พระอับดุลบาฮาฟัง และแม้ว่าพระองค์จะเพิ่งกลับมาถึงบ้านหลังจากที่ได้เหน็ดเหนื่อยมาแล้วทั้งวันก็ตาม เป็นเวลาตีึกมากแล้ว แต่พระองค์ทรงตรัสว่า “เนื่องจากเธอไม่สามารถมาหาเราได้ ให้ไปบอกสุภาพสตรีของเธอว่าเราจะไปเยี่ยมเธอเอง”

และแล้วพระอับดุลบาฮาได้เสด็จไปท่ามกลางสายฝนและความหนาวเย็น ได้เสด็จไปที่โรงแรมที่
ซึ่งท่านเอกอัครราชทูตพักอยู่ด้วยความแยมพระสรวลอย่างอ่อนโยน

ณ ที่นั้นพระองค์ทรงตรัสเกี่ยวกับหลายสิ่งหลายอย่างซึ่งสามภรรยาชาวญี่ปุ่นได้ให้ความสนใจ
พระองค์ทรงตรัสเกี่ยวกับสภาพการดำรงชีวิตในประเทศญี่ปุ่น ตรัสถึงความสำคัญของประเทศมหาอำนาจที่
มีต่อประเทศนั้นๆ ตรัสถึงการรับใช้มนุษยชาติ รวมทั้งความจำเป็นในการเลิกทำสงครามกัน พระองค์ตรัสว่า
จำเป็นที่จะต้องมีการส่งเสริมสภาพการดำรงชีวิตแก่คนงาน การให้การศึกษแก่เด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิง
อย่างเท่าเทียมกัน พระองค์ตรัสถึงว่าศาสนากับวิทยาศาสตร์ก็เหมือนกับปีกนกสองข้างซึ่งเป็นนกแห่งมนุษย
ชาติสามารถที่จะมีการยกระดับให้สูงขึ้นได้ แล้วพระองค์ทรงตรัสว่ายังคงมีอำนาจเร้นลับที่มนุษย์เรายังไม่
ค้นพบ ขอให้พวกเราสวดวิงวอนพระผู้เป็นเจ้าเพื่อไม่ให้เกิดการค้นพบอำนาจอันนี้จนกว่าประชาชนจะได้รับ
การพัฒนาทางด้านจิตวิญญาณ เพราะว่ากำลังอำนาจที่วุ่นนี้จะสามารถนำมาทำลายโลกได้ทั้งโลก ถ้าหากว่า
ได้ตกไปอยู่ในกำมือของมนุษย์ผู้มีจิตใจต่ำทราม

พระอับดุลบาฮาได้ตรัสถึงสิ่งเหล่านี้ และอีกหลายสิ่งหลายอย่างซึ่งเป็นเรื่องสำคัญ บุคคลที่ได้ฟัง
พระองค์เล่าได้พูดขึ้นว่า “มันจะเป็นเช่นนั้นไปได้อย่างไร พระองค์ทรงใช้ชีวิตทั้งหมดของพระองค์อยู่ในคุ
ตารางที่ป้อมปราการภาคตะวันออก แต่พระองค์กลับทรงรอบรู้ปัญหาของโลกได้เป็นอย่างดี และพระองค์
ทรงใช้สติปัญญาในการแก้ปัญหาเหล่านั้นได้อย่างง่ายดาย”

ครั้งหนึ่งมีศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยชาวอเมริกันผู้มีชื่อเสียงผู้หนึ่งกล่าวว่า “พระอับดุลบาฮาจะทรง
ทำให้โลกตะวันออกและโลกตะวันตกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ เพราะพระองค์ย่างก้าวไปในทางที่ล้าลึกด้วย
เท่าแห่งการปฏิบัติ

ส่วนบุคคลผู้มีชื่อเสียงคนอื่นพูดถึงพระอับดุลบาฮาว่า “ข้าพเจ้าคิดว่าพระองค์ทรงเป็นบุรุษผู้สมบูรณ์
แบบที่สุดเท่าที่ข้าพเจ้าเคยรู้จักมา”

พระอับดุลบาฮาทรงมีพลังอำนาจมาก มากเสียจนกระทั่งไม่ว่าจะเป็นทางสรีระร่างกายเช่น มี
เรื่องราวของชายผู้หนึ่งซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ พระอับดุลบาฮาบนเก้าอี้นุ่มเล็กๆ ตัวหนึ่งในระหว่างที่พระองค์ทรง
พูดคุยประมาณ 1 ชั่วโมง ซึ่งพระอับดุลบาฮาทรงคุยและได้ตอบข้อซักถาม พระอับดุลบาฮาทรงจับมือข้าง

หนึ่งของชายคนนี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์ไว้บนหัวเข่าของชายคนนั้นอย่างแผ่วเบา

ช่วงระหว่างนี้ ชายคนนั้นได้พูดต่อไปด้วยกระแสน้ำอันมีรูสึ้นได้ซึ่งไหลมาจากพระอัลดุบาฮาไปสู่ตัวเขา เขาไม่อาจจะบรรยายในสิ่งที่เขาประสบมาได้แต่เมื่อไหร่ที่เขาจำเหตุการณ์นั้นได้ เขาก็จะนึกถึงถ้อยวาจาของพระอัลดุบาฮาที่ว่า ยังมีอำนาจหนึ่งที่อยู่ในพระศาสนานี้ซึ่งอยู่เหนือความเข้าใจของเทพยดาและมนุษย์

มีสุภาพบุรุษคนอื่นอีกที่ได้กล่าวถึงอำนาจอันยิ่งใหญ่ซึ่งได้รับมาจากพระอัลดุบาฮา เขาเล่าว่าในวันหนึ่งเมื่อตอนที่เขากำลังนั่งอยู่ใกล้ๆ กับพระอัลดุบาฮาในขณะที่กำลังขี่รถ เขาเกิดความรู้สึกราวกับว่าเขากำลังได้รับกระแสไฟฟ้า จากพระผู้เป็นเจ้าของเขา

ผู้คนได้มองไปยังพระอัลดุบาฮาและเห็นว่าพระองค์เป็นพระผู้สมบูรณ์แบบอย่างแท้จริง และพวกเขาได้รับอำนาจจากพระองค์เพื่อที่จะได้เป็นคนที่ดีกว่าเดิม

ช่วงเวลาที่พระอัลดุบาฮาได้เดินทางไปประเทศตะวันตกมีผู้คนมากมายพยายามที่ถ่ายภาพของพระองค์ไว้ คนที่มีกล้องถ่ายรูปจะคอยอยู่บริเวณประตู คอยหาโอกาสที่จะถ่ายภาพพระองค์ มีอยู่ครั้งหนึ่งเจ้าของบ้านที่พระอัลดุบาฮาอาศัยอยู่ได้พูดกับช่างภาพหนังสือพิมพ์ว่า “คุณคิดว่าเป็นการสุภาพไหมที่ยินกรานขอถ่ายภาพแขกท่านผู้หนึ่งที่เดินทางมาจากต่างประเทศโดยที่พระองค์ไม่เต็มใจ”

ช่างภาพตอบว่า “ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกคุณนาย แต่ถ้าหากว่าช่างภาพคนอื่น ๆ ได้ถ่ายภาพไป แล้วผมไม่ได้ภาพกลับไป หัวหน้าของผมนึกจะคิดว่าผมไม่ได้ความ”

เมื่อเธอได้เล่าเรื่องนี้ให้กับพระอัลดุบาฮาฟัง พระองค์ทรงหัวเราะอย่างสบายใจแล้วตรัสว่า “ถ้าเป็นภาพ ก็ควรจะเป็นภาพที่ดีๆ มิใช่เป็นภาพที่อยู่ในกระดาษเช่นนั้นใช่ไม่ได้จริงๆ”

หลังจากนั้น พระองค์ทรงยินยอมถ่ายภาพโดยดีเพื่อเป็นการเอาใจสหายของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “การถ่ายรูปของพระองค์นั้นถือว่าไม่สำคัญนัก สิ่งที่สำคัญคือ ดวงประทีปซึ่งกำลังไหม้อยู่ในตะเกียง ซึ่งอันนี้เจ้าจะมองไม่เห็นในภาพ”

พระอับดุลบาฮา มิเคยทรงต้องการเกียรติยศเพื่อพระองค์เองเลย วันหนึ่ง คุณฟลอเรียน คิง ได้พูดกับพระอับดุลบาฮาดังนี้ “ข้าแต่พระองค์อันเป็นที่รักแห่งจิตใจ สำหรับตัวข้าพเจ้านั้น สวรรค์จะมีดมนถ้าไม่มีพระองค์อยู่ในความคิดของข้าพเจ้า พระองค์ก็เหมือนกับพระบาฮาอูลลาห์ เหมือนกับพระโมฮัมหมัด เหมือนกับพระเยซู เหมือนกับพระโมเสส เหมือนกับพระพุทธเจ้า”

แล้วพระอับดุลบาฮา ทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปแล้วตรัสว่า “เจ้าจงเข้ามาจับมือของเราซิ” ซึ่งขณะนั้น พระพักตร์ของพระองค์เปล่งปลั่งเป็นประกายรัศมี”

คุณคิงพูดขึ้นว่า “ข้าแต่พระองค์ ข้าพเจ้าขออนุญาตจุมพิตพระหัตถ์ของพระองค์จะได้ไหม?”

พระองค์ทรงตอบพร้อมทั้งยิ้มว่า “ไม่ได้ เราอนุญาตให้เจ้าทำเช่นนั้นไม่ได้ เจ้าจะถือบุคคลบูชาไม่ได้เปรียบเสมือนว่าสิ่งสำคัญก็คือแสงสว่าง มิใช่เป็นดวงตะเกียงที่แสงนั้นส่องผ่านออกมา”
